

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை யே...

(குறும் நவீனம்)

- முத்து சம்பந்தர் -

- மக்கள் கலைஇலக்கியப்
பேரவை வெளியீடு -

(i)

நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே....

(குறும் நவீனம்)

முத்து சம்பந்தர்

மக்கள் கலைஇலக்கியப்
பேரவை வெளியீடு -

(ii)

(4). Title : **NENJU PORUKKUDHILLAYE**
(Heart does not bear up)

Diction : **Novelette – Tamil**

Author : **Muthu Sampanther**
"MEHALA"

No. 86 Gammudhawa
Kundasale – 20168
Sri Lanka-0094

Publication : People's Art and
Literary assembly

Number of Pages : 66+14=80

Type Setting : *Mrs. Vasanthi Senthil Kumara*

Edition : First – 2010-April -28
publication : 2010-June 24

Copy Rights : Mrs. Meharun Nissa Sampanther

Contact Phone No : 081-2422339
071-8395980
072-3430277

Price Rs : 225 /=

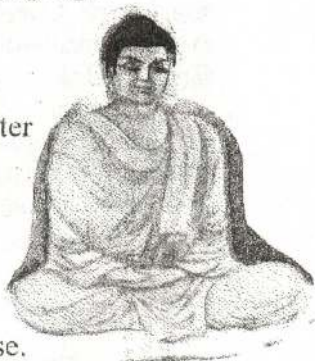
ISBN : 955-98105-0-2

.... சமர்ப்பணம் !

என்னைப் படைத்து,
 இப் பூவுலகுக்கு
 அறிமுகம் செய்ததோடு...
 என்னை ஒரு
 எழுத்தாளனாக கவிஞனாக
 சமூகத்தில் முன்னிலை
 மனிதனாக ஆக்கிய
 எந்தை வீ.பி.ஏ.எஸ்.
 முத்துக்கருப்பன் அவர்களுக்கும்,
 என் தாய் பி. மாணிக்கம்மாள்
 அவர்களுக்கும்,
 பிறந்த ஆறாவது நாளில்
 மலர்ந்து விரிந்து
 மலராகாமல்,
 மொட்டாகவே உதிர்ந்துவிட்ட...
 என் ஏக மகள்
 சஜீரா (மேகலா) சம்பந்தருக்கும்
 இந் நூல்...

Believe nothing, no matter
 Where you read it, or
 Who said it, even if
 I have said it,
 Unless it agrees with
 Your own reason and
 Your own common sense.

- Gawthama Sidhartha Budhdha -

Bibilography :

முன் படைத்தவை :-

- (1) முத்துத்துளிகள் -
(கவிதைகள்) 1986-09-10
- (2) பாட்டாளிக்குப் பரிசு -
(கவிதைகள்) 1990-03-01
- (3) நிஜங்கள் -
(சிறுகதைத் தொகுப்பு) 1994-09-10

“ கிரேக்க சமுதாயத்தின்
ஏற்றம்மிகுந்த இளைஞர்களே!
வருங்காலக் காவலர்களே!
நீங்கள் வீரர்களாக மட்டும்
இருந்தால் போதாது...
அறிவுள்ளவர்களாகவும்
இருக்க வேண்டும்.
அந்த அறிவு - இப்
பூவுலகம் முழுதும்
பரவிக் கிடக்கிறது
அதைப் பெறுவதற்குத்தான்
உங்களை எல்லாம் அழைக்கிறேன்.”

- சொக்ரடீஸ் -

முன்னுரை :

முத்து சம்பந்தர் - கவிஞர், சிறுகதை ஆசிரியர், சஞ்சிகையாசிரியர், பாடசாலை அதிபர், கல்விப்பணிப்பாளர் என பல்துறை சார்ந்த ஒற்றுமைகளைக் கொண்டவர்.

நான் ஒரு வாஞ்சை பூர்வமான வாசகனாக உருவாகிய காலம் முதலே இந் நூலாசியரை நன்கு அறிவேன். இலக்கிய உலகில் இலக்கிய களத்தில் பலராலும் அறியப்படாத நபர்களுக்கு அத்துறையில் அறிமுகமானவர்கள் முன்னுரை வழங்குவதே வழக்கம்.

இங்கு அவ் வழமைக்கு மாறாக, மலையக இலக்கியத்தில் பலராலும் அறியப்பட்ட, பேசப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளருக்கு, இளம் வாசகன் ஒருவன் முன்னுரை வழங்குவதாக அமைந்துள்ளது.

மலையக இலக்கியம் எனும் இலக்கியத் தொகுதியானது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் மிக முக்கியமான தொரு கூறாகப் போற்றப்பட்டு வருகிறது. இலக்கியத்தின் ஜனநாயகப் பண்பு வளரவளர இதன் முக்கியத் துவம் உணரப்பட்டு வெளிக்கொணரப் படுகின்றது எனலாம்.

மலையக இலக்கியத்தின் பொதுமையையும் இணைந்து நிற்கும் தமிழ் இலக்கிய மரபு தோன்றி வளர்ந்துள்ளமையே இதற்கான காரணமாகும்.

மலையகச் சமூக அமைப்பானது இழப்பதற்கென்ற சொத்துடைமை ஏதுமற்ற தொழிலாளர்களுக்கும் ஊழைப்பைச் சுரண்டுபவர்களான மூலதனக்காரர்களுக்கும் இடையிலான உற்பத்தியமைப்பினையும், உற்பத்தி உறவினையும் பிரதி பலித்து நிற்பதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. இவ்வுறவானது நேச முரண்பாடாக அன்று... பகை முரண்பாடாகவே அமைந்துள்ளமை மலையக சமுதாயத்து மனித ஊடாட்டத்தின் அடிப்படை அம்சமாகும்.

ஒரு புறமாக காலனித்துவ ஆதிக்கமும் மறுபுறமாக சமூக உருவாக்கமும் இணைந்து தாம் தனித்துவமான தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்ற உணர்வை பிரக்ஞையை உருவாக்கியுள்ளது. இன்றுவரை இவர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர்.

எனவே இதன் அடிப்படை யாக எழுந்த இலக்கியங்கள் யாவும் மேற்குறித்த சமூக அமைப்பின்

தாக்கத்தினைப் பிரதிபலித்து நிற்பதாக அமைந்து காணப்படுகின்றன.

இவ் அம்சம் ஒரு புறம் இருக்க அண்மைக் காலங்களில் உழைக்கும் மக்கள் உலகளாவிய ரீதியில் அரசியலிலும், கலைஇலக்கியங்களிலும் தமது அடையாளங்களை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இழந்து நிற்கின்ற.... இன்றைய நாளில் முதலாளித்துவமானது சோசலிசத்தின் சில அடிப்படையிலான கூறுகளை உள்வாங்கித் தன்னைப் புனரமைப்புச்செய்து கொண்டது என்ற திரிபுவாதச் சிந்தனை முன் நிறுத்தப்படுகின்றது.

ரசியாவின் சிதைவு, கிரெம்லின் மாளிகையில் பறந்து கொண்டிருந்த செங்கொடிகிறிஸ்மஸ் தினத்தில் கீழே இறங்கி விட்டதால் மார்க்ஸிசம் கல்லறையை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது எனக் கூப்பாடு எழுப்பிக் குதியாட்டம் போடுகின்றார்கள். இக் கனவான்களின் கூப்பாடுகளை மேலோட்டமாக அர்த்தப்படுத்தல் நியாயமானதாகவும், இவர்களின் வரவு அவசியமானது ஆகவும் தோன்றலாம். சற்று ஆழமாக நோக்கினால் தான்

கார்ல் மார்க்ஸ்

சமூக மாற்றங்களுக்கான பேனா பிடித்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை அறிந்தோ அறியாமலோ நிராகரிக்கும் மனப் போக்கிற்குப் பின்னால் அரசியல் பிற்போக்குத் தனம் மறைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சமூகப் பண்மைகளை அழகு படுத்துதல், நியாயப் படுத்துதல், சமரசம் செய்தல் அவர்களின் கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகும். இத்தகைய பின்னணியில் தோற்றம் பெற்ற அமைப்பியல் வாதம், பின் நவீனத்துவம் இருத்தலியம் முதலிய கோட்பாட்டு சாம்பாருக் குவியல்கள் மலையக இலக்கியத்தில் முனைப்புறாமை தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல. இத்தகைய தொரு சமுதாயப் பின்புலத்தில் தனது எழுத்துக்களைப் பட்டைதீட்ட முனைந்தவர் தான் திரு.முத்து சம்பந்தர் அவர்கள்.

நூலாசிரியரின் கவிதைகள், சிறுகதைகள் என்பவற்றைப் படித்தபோது இனம், மதம், மொழி கடந்த தர்மாவேசமும், மனிதாபிமானமும், உழைக்கும் மக்கள் தொடர்பிலான நேசமும், வெவ்வேறு அளவில் கலந்து ஓடுவதை என்னால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே”
என்ற இக்குறுங் கதையிலும் இந்தப்
பண்பு இழையோடியுள்ளதை
அவதானிக்கலாம்.

மனித வாழ்வு குறித்து ஆஸ்த்
ரோவ்ஸ்கி பின்வருமாறு குறிப்
பிடுகின்றார் :

“மனிதனுடைய மதிப்பிட முடியாத
இனிய உடமைகளில் சிறந்தது
அவனது வாழ்வாகும். அவன்
ஒரு தடவைதான் வாழமுடியும்.
காலம் முழுவதையும் குறிக்கோள்
இல்லாமல் பாழாக்கிவிட்டேனே
என்ற துயரம் வதைப்பதற்கு
இடமளிக்காத வகையில் அவன்
சீராக வாழவேண்டும். அற்பனாக
வாழ்ந்து இழிவு தேடினேன்
என்ற அவமான உணர்ச்சி
உள்ளத்தை எரிப்பதற்கு இடம்
கொடுக்காத வகையில் அவன்
நேராக வாழவேண்டும். உலகத்
தில் தலைசிறந்த இலட்சியங்
களுக்காக - மனித குலத்தின்
விடுதலைப் போராட்டம் என்ற
பொன்னான மார்க்கத்துக்காக நான்
என் வாழ்வு முழுவதையும்
அர்ப்பணித்தேன் என்று இறக்கும்
பொழுது கூறும் உரிமைபெறும்
வகையில் அவன் வாழவேண்டும்.
திடீர் நோயோ, சோக விபத்தோ
வாழ்வுக்கு வெடிவைக்கக் கூடு
மாதலால் மனிதன் தன் வாழ்வின்

ஒவ்வொரு கணப் பொழுதையும்
நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள
வேண்டும்.

ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கை
அவனது குடும்ப மட்டத்திற்கு
மேலாக சமூக வாழ்க்கையின்
யாதேனும் ஒன்றின் மட்டத்தில்
தினிக்கப்படுகின்ற தேவை ஏற்பட்
டுவிட்ட தென்றால் அவனது
வாழ்க்கை ஏதோ ஒரு வகையிலும்
அளவிலும் சமூகப்பயன்பாடு மிக்க
தாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.”
இத்தகைய அம்சமே முத்து சம்பந்தர்
அவர்களையும் மலையக இலக்கியத்
தில் கணிப்புக்குரிய ஒருவராக
மாற்றியுள்ளது எனக் கூறலாம்.

கலை இலக்கியத்தின் அடிப்படை
சிரத்தை மனிதகுல அவல விடுவிப்
புதான்.

எமது வாரிப்பு இந் நூலாசிரியர்
தொடர்ந்தும் பல காத்திரமான
படைப்புகளை வெளிக்கொணர
வேண்டும் என்பதாகும்.

- லெனின் மதிவானம் -

என்னுரை :

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் எம் மக்களுக்காக ஒரு குறும் நவீனம் படைப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

கடந்த கால இடையூறுகள், சோதனை வாதனைகள், துன்ப துயரங்கள் மூலம், இப்பொழுது நான் நன்கு புடமிடப்பட்டுள் ளேன். அதனால் நான் உரம் பெற்ற துனிச்சலும் மனத் தைரியமும் பெற்ற ஒரு புது மனிதனாக உருவாக்கப்பட்டுள் ளேன்.

நம்மவர்களுக்காக நான் குரல்கொடுக்கும் போது நமது சமூகத்திலிருந்தே முளைவிட்ட நமது சமூக சிந்தனைகளை மழுங் கடிக்க முனையும் புல்லுருவிக ளையும் கோடரிக்காம்புளையும் எனது எழுத்துலகப் பிரவேசம் முதல் அவ்வவ்போது நான் வெளிச்சத் துக்குக் கொண்டுவந்துள்ளேன்.

இவர்கள் நமது சமூக விரோதி களின் கைப்பொம்மையாக இருந்து கொண்டு, எனது சமூக முன்னேற்றச் செயற்பாடுகளுக்குக் குறுக்கே போடப்படும் முட்டுக்கட்டைகள், முள்வேலிகள் அனைத்தையும் முட் டிமோதி முறித்தே முன்செல்லு கின்றேன்.

ஆனாலும், இவர்கள் போடுகின்ற முட்டுக்கட்டைகளும், முள்வேலிகளும் எனது எதிர்கால, சமூக சிந்தனைகள் செயற்பாடுகளுக்கு வலுவூட்டும் உந்து சக்தியாக அமைந்துவிடுவதால் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எமது மலையக இலக்கியப் பரப்பு பொம்மலாட்டக்காரர்களின் புகலிடமாக அமைந்து விடாது, முற்போக்குப் புடைப்பாளிகளும் சிந்தனையாளர்களும் மிகவும் விழிப்புடனும் கரிசனையுடனும் செயற்படவேண்டும்.

அத்துடன், யதார்த்த வாதிகளை நாம் வெகுஜன விரோதிகளாகக் கணிக்கக்கூடாது ; அவதானமாக நாம் செயற்பட வேண்டும்.

இலக்கியப் போலிகளையும், இலக்கிய விற்பனையாளர்களையும் இனங்கண்டு ஒதுக்குவதோடு முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகளைத் தேடி நாம் கௌரவிக்கவேண்டும்.

எனது மக்கள், எனது இலக்கியப் படைப்புகளின் மூலமாக முற்போக்குச் சிந்தனையின் பால் திசை திரும்புவார்களாயின் அதுவே எனது படைப்பின் பெரும் வெற்றியாக மதித்து நான் மனநிறைவெய்துவேன்.

நன்றி!

என்றும் உங்கள்

முத்து சம்பந்தர் - 2010-June-24

.... நன்றிகள்....!

- * முன்னுரை வழங்கிய இளம் முற்போக்கு இலக்கியவாதி திரு. லெனின் மதிவானம் அவர்களுக்கும் ;
- * என்னை ஊக்குவிக்கும் அன்பு வாசகர்களுக்கும், அன்பர்கள் நண்பர்களுக்கும் ;
- * எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தின் சுக துக்கங்களில் தானும் ஒரு சரிபாதி அங்கமாக இருந்த, இருந்துவரும் எனது அன்பு மனைவிக்கும்...

போற்றுபவர் போற்றட்டும்
 - புழுதி வாரித்
 தூற்றுபவர் தூற்றற்றும்
 தொடர்ந்து செல்வேன்!
 ஏற்ற தொரு கருத்தை
 என் உள்ளம் ஏற்றால்
 எடுத்துரைப்பேன்
 எவர்வரின்னும்
 நில்வேன்! அஞ்சேன்!

- கவிஞர் கண்ணதாசன் -

பா(ர/ர்அ)தம்?

- ↓ தீவைத்து விளையாடும் ஆட்டம்
என்ற பேர் பெற்ற ஆட்டம் பற்றி...
உலகத்து மக்களே...
உங்களுக்குத் தெரியுமா?
- ↓ எல்லா விளையாட்டுகளிலும்
உயர்ந்த விளையாட்டு ஒன்று...
எங்கள் தேசத்தில் உண்டு!
- ↓ இது ஜாதி விளையாட்டு
காலங் காலமாக
கிராமங் கிராமமாக
நாங்கள் இதைக்...
கருத்தோடு ஆடுவோம்!
- ↓ சூடான விளையாட்டு இது
குடிசைகள் கொழுந்து விட்டெரிய
கும்பல் கும்பலாக
மரங்களை வெட்டி
மாதரை வெட்டிக்
குதூகலிக்கும் ஆட்டம்!
- ↓ ஓடிச் ஜெயித்து
உலகக் கோப்பை
வாங்குவ தெல்லாம்...
உண்மையான விளையாட்டா?
- ↓ சமுதாயப் பயனோடு
எங்கள் விளையாட்டுகள்
சார்ந்தே வருகின்றன!

- கவிஞர் கந்தர்வன் -

“ஏ! புள்ளே! மாரியாயி, என்னாடி
ஆத்தா இந்த அனியாயம்?
இருந்த மாவுலே ரெண்டு
ரொட்டியே சுட்டு... ஒண்ணேத்
திண்ணக் குடுத்துப்புட்டு, மத்ததே
சுத்திச் சுருட்டி மவன் சுப்புர
மணிக்குக் குடுத்து.. இசுக்கூலுக்கு
அனுப்பிப்புட்டே...

அது சரி நீயும் நானும்
என்னாத்தே? ஆத்தா திண்ணு
றது... மசுரையா? மண்ணையா?
இண்ணெக்கி எனக்குக் கவ்வாத்து
மலையிலே வேறே மாச்சல்
வேலே”-என்றே அலுத்துக்
கொண்டே....

குளிரின் கொடுமைக்குக்
காப்பாக “லயின்” அறைத்
திண்ணையில், கிழிந்த சாக்கில்
படுத்து, “ஆயிரங்கண் போதாது
வண்ணக் கிளியே” என்ற
பாட்டைப்போல, ஆயிரம் கண்
ஓட்டை நிறைந்த போர்வை
யை விலக்கியும் விலக்காமலும்
தனது இரு கைகளையும் உயர்த்தி
முறுக்கி... சோம்பல் முறித்து
எழுந்த பெரிய கருப்பனுக்குத்
தெம்பூட்டும் வகையில்....

மட்டரக “டஸ்ட்” எனும்
தேயிலைத் தூளில் காய்ச்சி
வடித்த தேனீரை அம்மைத்
தழும்பு அலங்கோலக்

குவளையுள் சுடச்சுட வடித்து
 ஊற்றித் தனது இரண்டு
 கைகளாலும் பிடித்து நீட்டி
 விட்டு... “என்னாங்க” என்ற
 ஒரு மெல்லிசைச் சங்கீதம் மூக்கு
 இழுப்புப் பேச்சுப் பீடிகையோடு...

சீனிப் போத்தல் ஓரத்துலே
 ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் ஒளிந்
 திருந்த உதிரிச் சீனியை
 உலுப்பித் தட்டி அவனின்
 விரித்த இடது கையில் கொட்டிக்
 கொண்டே....

இதேக் கொஞ்சமா நக்கிக்
 கிட்டே சாயத்தண்ணியே மடக்கு
 மடக்குண்ணு குடிச்சீகண்ணா
 கூதல் குளுரு தானா ஓடும்
 என்றே கூறி...

வெற்றிலைச் சிவப்புக் காவி
 யேறிய பல்லைக் காட்டியும்
 காட்டாமலும் ஓர் ஓரப்
 புன்னகையுடன் மாரியாயி
 உதிர்க்கிறாள் :

நம்ம மவேன் சுப்புரமணி
 தோட்டத்து இசுக்கலுக்கா
 போறான்? டவுனு இசுக்கலுக்கு
 இல்ல! அவேன் ஒழுங்காத்
 திண்ணுத் தெம்பா இருந்தாத்
 தானே...

அவனுக்கு நாலெழுத்துப் படிப்பு
 நல்லாவே வாரத்தோடே...
 ‘ஏசு நோசண்ணு’ நம்ம ஏட்டுக்
 கேளாக்கரைய்யா மாதிரி....

நாளைக்கு இங்குலீசுலேயும்
அவன் நாலு வார்த்தே நறுக்
குண்ணு பேசுவான்!

“யாமறிந்த மொழிகளிலே
தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும்
காணோம்” என்ற

மகாகவி சி. சுப்பிரமணிய பாரதி
ஐயரின் அமுதவாக்கு, மாரி
யாயியின் வாய்க்கு அசிங்க
மாகியது!

அது நாலே தானுங்க நானு
இருந்த மாவே வழிச்சித்
தொடைச்சி எடுத்துப் பெணைஞ்
சி உருட்டித் தட்டி ரெண்டு
ரொட்டியேச் சுட்டு அவனுக்குக்
குடுத்தேன்!

ஒங்களுக்கும் எனக்கும்
காலையிலே திங்க ஒண்ணும்
இல்லேண்ணும் இல்லீங்க...
நேத்து ராத்திரி சாப்புட்டுட்டு
மிஞ்சின பழைய சோத்தே, நல்ல
காலம்... நம்ம ஆசையா வளத்த
நாட்டு நாயி, நம்மலே விட்டு
காடோ, பரதேசமோ சரண
முண்ணு ஒடிப்போச்சு...
கொஞ்சம் இருக்கு... செத்தே
பொறுங்க!

ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குக்
காட்டுக்குப் பொயிட்டு, பல்லே

தேச்சி வெளக்கி மூஞ்சி மொக
 றெக்கட்டையேத் தேச்சிக்
 கமுவீட்டு, வேட்டிக் கரை
 யிலே தொடச்சுக்குட்டு வாரத்
 துக்குள்ளே...

நானு அரைமுடித் தேங்
 காயிலே அரைவாசியே தேங்கா
 திருவு கட்டையிலே திருவி...
 நாலஞ்சு பட்டைக் கொச்சிக்
 காயே ஒண்ணுரெண்டேப்
 பிச்சி அதோடே போட்டு
 ஒண்ணுரெண்டா அம்மியிலே
 வச்சு அரைச்சி உப்புத்தண்ணி
 யே கொஞ்சம் அதுலே தெளிச்சிப்
 பெண்ணஞ்சுப்புடுறேன்.

பழைய சோத்தோடே இத
 யும் சேத்துப் பெணஞ்சி ரெண்டு
 மூணு வாய்க்கு உருட்டி வா
 யிலே போட்டு மெண்ணு
 திண்ணுப்புட்டு... அதுமேலே
 ஒரு ரெண்டு மொடக்குத்
 தண்ணியே மண்டிட்டு...
 ஒட்டமும் நடயும் மலைக்குப்
 போயி சேருவோம்... ”

நாக்கை வாய்க்கு வெளியே
 நீட்டி இடது உள்ளங்கைச்
 சீனியை நுணியில் நக்கிக்
 கொண்டு பெரிய கருப்பன் தேனீ
 ரை முகஞ்சுளித்துக் குடித்தான்.

நெஞ்சு பொறுக்கு
 தில்லையே...

வெளியீடு

: 20

உடம்பு குடேறிய சுகந்தத்தில்
அவன் மனதுக்குள்ளே பேசினான்.

“நம்ம மாரியாயி சொல்லுறதும்
சரி, ஞாயந்தான். அவன் படிச்
கிற புள்ளே, நல்லாச் சாப்புட்டு...
டவுனு இசுக்கூலுலே படிச்சிப்
பெரியவனாகி... எசு நோகண்ணு
இங்கிலீசு பேசிக்கிட்டு... கௌக்
கரு, கண்டாக்கு வேலே செஞ்சா...
காலுச்சட்டெ கோட்டுப் போட்டு
நடந்தா... நம்மமாதிரி கோமணங்
கட்டிப் பயலுகளுக்கும் பெருமை
தானே! அவனேப் பாத்து நானும்
அப்பரம் அவன்மாதிரி... ஏம்
வேட்டியே அவுத்து வீசிப்புட்டு
கால்சட்டைமாட்டி...?

நானும் மாரியாயியும் எங்க
அப்பன் ஆயி, தாத்தா பாட்டி
மாதிரியே, தேயிலேச் செடித்
தூருலே... இப்பவும் தேங்
காயும் மாசியும் இருக்காண்ணு
தேடிக்கிட்டே இருந்தாலும்..

எம் மவன் சுப்புரமணியன்
தயவுலே வயசான காலத்துலே
நல்லாச் சாப்புட்டு, உடுத்தி சொகமா
இருந்துட்டுச் சாகலாமே!

எது எக்கேடு கெட்டுப்
போனாலும் சரி, மவன் நல்லாப்
படிச்சி கண்டாக்கு கௌக்
கரு வேலைக்கிப் போயி, எடுக்
குற மொதச் சம்பளத்துலே...

(குறும் நவீனம்)

முத்து சம்பந்தர்

எனக்கு மாதிரிப் பிச்சைக்
கூலியா? இல்லியே! மாசச்
சம்பளத்துலே... இந்த ஆயிரம்
பொத்தல் விழுத்து நாளும்
துப்பட்டியேத் தூக்கித் துரே
வீசிப்புட்டு.. நல்ல ரெண்டு
புதுத் துப்பட்டியே வாங்கீ
றோணும்... எனக்கு ஒண்ணு,
மாரியாயிக்கி ஒண்ணும்...
இந்தத் துப்பட்டி கூதல் தாங்குது
இல்லே!

ம்...ம்...ம்... நல்ல காலம்
ஒண்ணு நாளைக்கு நமக்கும்
வராமலா... போகும்!"

-2-

கதிரவன் கண்விழித்துக்
கிழக்கில் முகம்காட்டும் முன்
னரே, சுப்பிரமணியன் விழித்
தெழுந்து, காலை இயற்கைக்
கடன்களை கடுகெதியில் கச்சித
மாக முடித்து, தலையணைக்
கடியில், முறையாக மடித்து
வைத்த மேல்ச்சட்டை கால்
சட்டையை--"நெச்சுரல் அய
னிங்"-எடுத்து விரித்து கை
களினால் நீவி சுருக்கம்
போக்கி... சுந்தரத் தெருங்கினில்
பாஷை தெரியாததால் பாட்டிசைக்
காது... உடுத்துக்கொண்டான்...
ஆண் ஆனதனால் நாத்திகப்
புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசன் பாடியது

போல் பூச்சூடவில்லை

“நேரமாகுதுடா... ராசா”-

என்ற மாரியாயின்

“எலாரம் - எலாம்” குரல்!

தாய் தனக்காகச் சுட்டுவைத்த

ரொட்டியை வாயுள் புட்டுப்போட்டு

அவதியவதியாக மென்று விழுங்கி...

வடித்துத்தந்த தேனீரை அருந்தி

வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு “லயின்”

அறைக்கு வெளியே வருகிறான்.

இதோ! அவனுக்கு முன்னே

விழித்தெழுந்த சூரியனும் கதிர்களைய்

விரித்தே மென்னொளி பரப்பத்

தொடங்குகிறான், சுப்பிரமணியனுக்கு

ஒற்றையடிப் பாதையில் வழிகாட்ட

வருபவனைப் போல...

பாடசாலை பயணம் தொடங்

குகிறது. இவன் வசித்து வாழும்

புரட்டாசித் தோட்ட மலை உச்சி

யில் மகுடமாய் அமைந்த, சுமார்

200 வருடங்கள் பழைமையான...

எலிசபெத் பிரிட்டிஷ் மகாராணியின்

தந்தை பாட்டன் காலத்துப் பழைய

“லயின்” அறைக்கும், புஸ்ஸெல்லாவ

பேருந்து தரிப்பு, நிலையத்துக்கும் இடைத்

தூரம் சுமார் 16. கிலோமீட்டரைக்

கடக்க... பெரியகருப்பனின் ஏக

புத்திரன் சுப்பிரமணியன் குளிருக்கே

சூடேற்றும் வேகத்தில், தன் கால்களால்

அதிவேக நடைப் போராட்டம்

நடாத்தி, பஸ்தரிப்பு நிலையம் வந்து

சேருகிறான்.

தென் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் ; வட
இந்தியக் காதையன் விஜயனும்
அவனது தோழர்கள் 100 பேரும் வந்து
குடியேறியதற்கு சுமார் பல்லாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வந்து சிங்கள
இனவிருத்தியின் பின்னர் ; இரு நூற்றாண்
டுகளுக்கு முன்னே கூலி அடிமை
களாகக் கூட்டிவரப்பட்டிருந்தாலும்..
ஓட்டிவரப்பட்டிருந்தாலும்...

தென்னிந்திய முதாதையர் வாழ்ந்த
இந்தியக் கிராமத்தின் மான்ய முறை
சமுதாய அமைப்பில் மலர்ந்த சாதி
முறைச் சம்பிரதாயங்களைய் இன்
றும் பேணிப் பாதுகாப்பதில் அவர்
களின் பெயர்களும் ஒரு பிரதான
இடத்தை வகிக்கின்றது, அன்று
முதல் இன்று வரை.... மகாகவி
சி. சுப்பிரமணிய பாரதி ஐயர் புகன்ற

“ஆயிரம் உண்டிங்கு சாதி, எனில்
அந்நியர் வந்திங்கு புகுதல் என்ன
நீதி?” என்பதைச் சிரமேற்
கொண்டு! கட்டுமரப் படகில் காற்று
வழிகாட்டலில் மன்னாருக்கும், மன்னாரி
லிருந்து குருநாகல் வழியாகக் கால்நடை
யாக மத்திய மலைநாட்டுக்கு
வந்து 1820 முதல் வசித்து வந்தாலும்
இச் சமூகம் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டை
வந்துசேர இன்னும் எத்தனை நூற்
றாண்டுகள் சென்று மறையுமோ?

சுப்பையா சுப்பிரமணியன் என்று
அழைப்பது மேல் சாதியினரையாம்...
ஆனால் கீழ்சாதியினருக்கோ அது
சுப்பன்?

“யா, யம், யன்” எனும் அசைகள்
சாதீய இயைபுகளே! பாரம்பரிய
மரபுப்பாதுகாப்பு!

- 4 -

புஸ்ஸெல்லாவ நகரில் “பஸ்” ஏறி,
கண்டி மாநகரில் தான் பயிலும்
பாடசாலையை அவன் வந்தடையும்
நேரம் காலை 8 மணி!

பாடசாலையிலிருந்து “பஸ்”
சிலும், கால் நடையாகவும் அவன்
திரும்பி வீடுவந்து சேரும் நேர
மும் மாலை 8 மணி!

இதுவே சுப்பனின் பள்ளி
வாழ்க்கைப் பயணப் படலம்...
“எட்டடிக் குச்சுக்குள்ளே, சுப்பா
நீ, எத்தனை நாள் இருப்பே?”

சுப்பிரமணியன் என்ற சுப்பன்
கல்வி கற்கும் பள்ளிக்கூடத்திலும்
பல நாட்கள் பாடங்கள் பயிற்று
விக்கப் படுவதில்லை ; இதற்குப் பிரதான
காரணம் ‘ஆசிரியர் பற்றாக்குறையே’
என்றே பகரப்படுகிறது! “பள்ளித்
தலமனைத்தும் கோயில் செய்குவோம்”
என்று பாரதி, இதற்காகத்தான்
பாடினானோ?

அத்தோடு, பாடசாலையில்
ஆசிரியர்களாக மாதச் சம்பளம்
பெறும் பல ஆசிரியர்கள் தொடர்ச்சி
யாக “லீவில்” இருப்பாம்! ஏன்? தங்
களது பட்டப்படிப்பு மேம்பாட்டுக்கும்
பிரத்தியேக வகுப்பு வியாபாரம் நடத்துவ
தற்குமாம், ஆசிரியர் இவ் வகையில் வேறு!

இதற்கு மேலாக, சேவைக்காலப் பயிற்சி வகுப்புகள், விளையாட்டுப் பயிற்சிப் போட்டிகள், சமய, கலை இலக்கியக் கலாச்சார விழாக்கள் என இன்னும் என்னென்னவோ?

பாடசாலை நாட்களிலும் பாதி நாட்கள் இப்படி அப்படி அர்த்த மற்ற வகையில் வீணடிக்கப்படுவ தோடு...

மீதி நாட்களிலும் சரி பாதி தேனீருக்கும் பகல் சாப்பாட்டுக்கும், சம்பளத்துக்கும் கல்விக் காரியாலயம் சென்று வரவும், கல்வி அதிகாரிக ளின் தரிசனமும் விஷேட ஆசிரியர் கூட்டமுமாக கால ஓட்டம்! ஏழைப் பிள்ளைகளின் படிப்பு சர்வ நாசம் இதுவே நகரப் பாடசாலைகளின் நாகரிகம்!

நகரப் பாடசாலையை சுவர்க்கம் என நம்பும் பெரியகருப்பனும், மாரி யாயியும், தம் மகன் அங்கு படிப்பதை யிட்டுப் பெருமைப்பட்டாலும்...

அது நரகமே என்பது பல சிரமங்களை அனுபவித்துக் கல்வி பயிலும் சுப்பிரமணியனுக்கு மனப் புழுக்கமும் வேதனையுமே!

அன்றும் அப்படித்தான்... வெறுமனே பாடசாலையில் பொழுதைப் போக்கி விட்டு வீடுசெல்ல கண்டியில் பஸ் ஸில் அமர்ந்திருந்த அவன் ஒரு தினசரிப் பத்திரி(க்)கையை விலைகொடுத்து வாங்கிப் பிரித்துப்

படித்தான். புளியங்
கொட்டை எழுத்தில் இதோ! ஒரு
கட்டங்கட்டிய மலையகச் செய்தி :

“மலையகத் தமிழ் மாணவரின்
கல்வி மிகவும் உயர்ந்து சிறப்
படைந்துள்ளது. அதை மேலும்
தூக்கி உயர்த்த மலையகஆசிரி
யர்களுக்கு ஜப்பானில் விஷேட
மேலதிகப் பயிற்சியளிக்க கௌரவ
தமிழ்க் கல்வி அமைச்சரின்
ஏற்பாடு!”

பாடசாலையில் உள்ள
படிப்பு முறையே ஒழுங்காக நடை
முறைப்படுத்தா நிலையில், ஆசிரி
யர் பற்றாக்குறை அவலந்
தொடருகையில் உள்ள ஆசிரி
யர்களையும் பலமாதங்களுக்கு
ஜப்பான் மொழியில் வேறு
பயிற்சி?

“ஆட்டுக்கும் நம்ம நாட்டுக்
கும் ஒரு, கூட்டிடுக்குது
கோணாரே!-அதை, ஒட்டி
ஒட்டித் திரிந்தவர்கள் ஒரு
முடிவும் காணாரே” என்ற
மக்கள் கவிஞன் பட்டுக்கோட்டை
கல்யாணசுந்தரத்தின் பாட்டைத்
தனது வாய்க்குள்ளே முணுமுணுத்தே
பாடசாலைப் படிப்பை மனதுக்குள்
வெறுத்துக்கொண்டான்.

புரட்டாசித் தோட்டத்தில் சுப்பிர
மணியனுக்கு ஒரு தனி மவுசு.

அத்தோடு பெரும் மரியாதை....
காரணம் அவன் நகரப் பாடசாலை
யில் பெரிய படிப்புப் படிக்கிறான்
என்ற வெறும் நினைப்பு!

அது மட்டும் அல்ல... மாரியா
யிக்கும், பெரியகருப்பனுக்கும்...
தமது மகனைப் பெரிய டவுனில்
பெரிய படிப்பு படிக்கவைக்கும்
பெற்றோர் என்றே பெரும் பேறு!

1945-ம் ஆண்டில் சி.டப்லியூ.
டப்லியூ. கன்னங்கரா அவர்கள்
எமது நாட்டுக்கு இலவசக் கல்வி
முறையை அறிமுகப்படுத்தினார்
என்றே பெருமையாகப் பேசி
எழுதினாலும், எமது நாட்டுத் தோட்
டக் காட்டுத் தொழிலாளர், நாட்டுப்
புற விவசாயிகளின் பிள்ளைகளுக்கு
இன்றைய நாட்டு நடைமுறைக்
கல்வி இளவுவீடேதான்! “டியூஷன்”
கடைகளுக்குச் சென்றே காசு கொடுத்தே
தேதாம் கல்வியை வாங்கும் வாய்ப்பும்,
வசதியும் ஏழைஎளியோருக்கு
எட்டாக் கனியே!

விவசாயி தொழிலாளரின் பிள்
ளைகள் எத்தனை பேர் இந்த
நாட்டின் - காதையர், கடைப்
போலிகள், கறுப்புப் பணக் கன
வான்கள், போதைப்பொருள்
கடத்தல் மன்னர்கள் விதிவிலக்கு-
ஐனாதிபதி. முதலமைச்சர் அமைச்
சர், மக்கள் பிரதிநிதிகளாகி
யுள்ளார்கள்?

எத்தனை பேர் உள்நாட்டில் உயர்கல்வி
பெற்றும், வெளிநாடு சென்று
பட்டப்படிப்பு படித்து முடித்துக்
காலாநிதி, டாக்டர் எஞ்ஜினியர்
எக்கவுண்டன், சட்டத்தரணி
களாகியுள்ளார்கள்?

ஏழைஎளியோர் எல்லா வகை
யிலும் முன்னுக்குவந்து உயரும்
குறுக்குவழி, பொய், களவு
கொலை கொள்ளையோடு
கள்ளக்கடத்தல் குடு பகிர்வு
போல்தான் தோன்றுகிறது!

“டவுன் பள்ளிப்படிப்பு
சுப்பிரமணியனுக்குத் திருப்தி
தருவதாக இல்லை. கானலை நீர்
என நம்பிக் கால்கடுக்க ஓடி
ஏமாந்த மானின் நிலையே!
காலத்தை வெல்லும் வேலைத்திட்டம்
இல்லாமல் கட்சி அரசியலின்
கைப்பாவையாகி, அவலச்
சக்கரத்தில் சதா சுற்றிச்
சுழன்று செத்து மடிவதே
நிதர்சனம் இதுவே கால
தேவனின் புனிதப் பொன்னெ
ழுத்து, ஏட்டிலும், ஆம் நாட்
டிலும்!

சுப்பிரமணியனின் கால
ஓட்டத்தின் கடைசிக் கட்டமான
க.பொ.த-உயர்தரப் பசீட்சையில்
மிகுந்த நம்பிக்கையோடும் எதர்
பார்ப்போடும் எழுதினான்.

தான் பரீட்சையில் தேறி...
 பல்கலைக் கழகக் கல்வி தனக்கு
 முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு
 ஆசைப்படும் கதைதான் என்பதும்
 அவன் அறிவான்...ஓர் ஆசிரி
 யர் தொழில் பெறவே ஆசைப்
 பட்டான்... அதுவும் இனவிகிதா
 சாரத் தமிழ்மொழி மலையகப்
 பாடசாலை ஒன்றிலேதான்...
 தன்னைப் பெற்று வளர்த்துப்
 பேணிப் பெரிய போராட்டத்
 தியாகத்தின் மத்தியில் எதிர்
 நீச்சல் போட்டு, இதுவரை தன்னைப்
 படிக்க வைத்த ஏழைத் தேயிலைத்
 தோட்டக் கூலிஅடிமைத்
 தொழிலாளரான பெற்றோராம்
 பெரியகருப்பனையும் மாரியா
 யியையும், அதன் மூலம்
 வசதியாக வாழவைக்க வேண்
 டுமென்ற பேராசையில்.

-6-

இருபத்தோராம் நூற்றாண்
 டுக்குள் கால்பதித்தாலும் என்ன..
 இன்றும் எமது தேயிலைத் தோட்டத்
 தொழிலாளர்கள் வன வேடர்களைப்
 போலவே வாழ்கிறார்கள்... மலை
 நாட்டின் முடி சூடா மன்னர்
 களான தலைவர்களால் வாழ
 வைக்கப்படுகிறார்கள்... கள்ளுச்
 சாராயம், கசிப்பின் ஆசீர்வதிப்
 புடனே!

ஆனால், ஒரே ஒரு வித்தி,
 யாசம்... பாஷை பேசுவதில்!

மையங்களைத் தம்பானக் காட்டில் வதியும் திஸ்ஸ ஹாமியின் பரம்பரையின் “உம்பச்சி மங்கச்சி” என சிங்களமோ...என்னவோ பேசுகிறார்கள்... அன்று சிங்கபாகு, சிங்கவள்ளியின் மகனான காடயன் விஜயனின் பாஷையோ என்னவோ? எமது செந்தமிழர்கள் -“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே, இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதிலே” என்பது போல அல்ல... தென் இந்தியத் தமிழ்க் கிராமத்துக் கொச்சைத் தமிழை பேசிப் பாதுகாக்கிறார்கள். பாரம்பரிய மரபைப் பாதுகாத்து வருவதாகப் பெருமை பேசிக் கொண்டு! கலாசாரம் பண்பாடும், இவர்களை நாகரிக வாழ்வுக்கு மாறாமல் வேலிகட்டிப் பாதுகாக்கிறதோ?

மாதங்கள் பல மலை ஏறியதன் பின்னே, இதோ! பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வெளிவந்து விட்டன என வானொலி அலறியது “டிவி” பரீட்சைத் திணைக்களத்தையும் ஆணையாளரையும் “லைவ்”வாய்க் காட்டி அதே செய்தியை ஒலி ஒளி ஒலமிட்டது, தமிழ், சிங்கள , ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும் கொட்டை எழுத்தில் தலைப்புப் போட்டுக்காட்டி, அதே செய்தியை

அச்சில் இட்டுக் காட்டியது.

தனது தோட்ட “லைன்”
அறையில் மின்சார வசதியோ,
ரேடியோவோ, ‘டிவி’யோ இல்
லாவிட்டாலும், தானும் நாளாந்
தம் பத்திரிகை விலைக்கு வாங்கி
வாசிக்கும் வசதியற்று இருந்
தாலும், அத் தோட்டக் கணக்கப்
பிள்ளையின் மகன் ஒருவ
னின் வாயிலாக இச் செய்தி
அத்தோட்டம் முழுவதும் காட்டுத்
தீபோல் பரவியது. இது சுப்பிர
மணியனின் காதுக்கும் எட்டியது.

பதட்டமும் படபடப்பும் ஆவலும்
அவனை பெறுபேற்றை அறிய
உந்தப் பதினாறு கிலோமீட்டர்
தூரத்தைப் பாய்ந்தோடிக் கடந்து
புஸ்ஸெல்லாவ பேருந்து நிலையத்தை
அடைந்து ஆடுமாடுகளைப் போல
அடைந்திருந்த பஸ்பிரயாணிகளுக்குள்
புகுந்து பஸ்ஏறிப் பயணஞ்செய்து
தனது மாநகரப் பாடசாலையை
அடைந்தான்.

பாடசாலை அதிபர், தனது
மேசைமேல் பரீட்சைப் பெறு
பேற்று அட்டையை அகல
விரித்துவைத்து விழிகளை
அகலமாகத் திறந்து, புகுந்து
பார்த்துக் கொண்டிருந்ததோடு
தலையை உயர்த்தி சுப்பிரமணி
யத்தைக் கண்டதும்....

“எல்லாப்பயலும் சிறுக்கியும்
பார்த்து ரசிச்ச முடிச்சடாங்க
நீ படிச்சுக் கிழிச்ச லட்சணத்
தையும், இந்தா பார்த்துத் தெரிஞ்
சுக்கோடா! நாயே” என்றே
வெறுப்புடனே அத்தானை வீசி
னார்.

“இந்த எருமை மாட்டை எவ
ண்டா, அதிபரா நியமிச்சான்?
ஆமா! தகுதி அடிப்படையில்
இல்லியே! அரசியல் வாதிகள்
எனப்படும் அயோக்கியர்களுக்கும்,
கல்வி அதிகாரிகள் எனப்படும்
கயவருக்கும் “பாட்டி” போட்டு
காக்கா புடிச்சி அதிபரானவர்தானே”
என்றே வெறுப்போடு... அவர்
வீசி எறிந்த பெறுபேற்றுத்தானை
எடுத்து, ஆவலோடு கண்ணோட்
டம் விட்டான்! அதிர்ச்சி!

பரீட்சை எழுதிய நான்கு
பாடங்களில் எதிலுமே எவருமே
சித்தியடையாத சிறப்பைக்கண்டு
சிந்தை நொந்தான்.

அவனது மனக்கோட்டை
இடிந்து விழுந்து வேதனை
தாங்காது தடுமாறி “இனி நான்
என்ன செய்வேன், என் பெற்
றோரின் முன்னே சென்று நான்
அய்யோ! இதைச் சொல்லி, அவர்
களின் ஆசையை நிராசை
யாக்கவா?” என்றே ஏக்கப்
பெருமூச்சு விட்டான்.

நேரே அதிபரின் காரியாலத்
தில் இருந்து கண்டிப்பேருந்து
நிலையத்துக்கு ஓடிவந்து,
பாய்ந்து பஸ்ஸில் ஏறிப் பதுமெ
யைப் போல அமர்ந்து பயணஞ்
செய்து புஸ்ஸெல்லாவ பஸ்
தரிப்பு நிலையத்தில் இறங்கி...
பசிக் கிறக்கத்தோடு 16 கிலோ
மீட்டர் தூரத்தைப் பாரமாகக்
கடந்து ஏறிப் புரட்டாசித்
தோட்ட லயத்தை (Line Rooms)
வந்தடைந்தான்.

லயத்து அறைக்குள் புகுந்தவன்
தனது ஆசைக்கனவுகள் பெற்
றோரின் எதிர்பார்ப்பு, தோட்ட
மக்களின் மரியாதை எல்லாமே...
பேரலையில் சிக்கித் தவித்துப்
பெரும்புறையில் மோதிச் சுக்கு
நூறாகச் சிதைந்து சிதறிய
பாய்மரக்கப்பலானதே! இனி
என்ன செய்வது என்று அறியாது
தவித்து விம்மி விம்மி அழுது
ரத்தக் கண்ணீர் வடித்தான்..
ரத்தக்கண்ணீர் சினிமாப் படத்தில்
நடிகவேள் எம். ஆர். ராதாரவைப்
போல! தென் இந்தியச் சினிமாப்
படங்களைப் பார்த்தே சீரழிந்த
சமுதாயம் அல்லவா? எமது
மலைநாட்டுத் தமிழ் சமூகம்!
பாடல்களும் இனிமையானவையே
“மாமா ஓம் பொண்ணைக் குடு!
ஆமா! அதைச் சொல்லிக்குடு!”

-7-

ஒரு தீர்க்கதரிசி, தான் ஞான
ஒளி பெற்றதைப் போல... இவனும்
தனது விம்மல் விரக்தியை நிறுத்தி
அடுக்கலைப் பக்கம் சென்று அட்டில்
மேல் ஏறினான், அங்கு மரக்கறித்
தோட்டத்துக்குத் தெளிக்கத் தன்
தந்தை வாங்கி வைத்திருந்த கிருமி
நாசினிப் போத்தலைக் கையில்
எடுத்து...

தேயிலைத் தோட்டத் தமிழ்
ஆண் தொழிலாளரின் சர்வரோக
நிவாரணியான சாராயத்தைப்
பார்ப்பது போல... அப் போத்தலைத்
திருப்பிப் பார்த்தான்! பயிற்சி
பெற்ற போர்ப்படை வீரனைப்
போல அட்டிலில் இருந்து
விசுக்கென கீழே குதித்தான்.

பின்னர் பகல்வேசப் பக்தி
மானைப் போலக் கண்மூடி வாய்
புதைத்து அமர்ந்து சில நிமிடங்
கள் பாசாங்கு செய்து, திடுதிப்
பென எழுந்துநின்று தனது
பாடசாலைப் புத்தகப் பையைத்
திறந்து, ஒரு குறிப்புப் புத்த
கத்தை எடுத்து ஒரு தாளாக்
கிழித்தெடுத்து...

‘எட்டு தர எட்டு’ அடி
நீள அகலமுள்ள லயத்து
இருட்டறையிலிருந்து, கோழிக்
கள்ளனைப் போல திருதிருவென
விழித்துக் கொண்டு வெளிவந்து...

வெளித் திண்ணையில் அமர்ந்தான்...
 எழுதவாசிக்கத் தெரியாத சிந்தனை
 யாளன் சொக்ரடீசைப் போல,
 “போல் பொயிண்ட்” பேனையின்
 மூடியைத் திறந்து பேனையின்
 பின்பக்கத்தில் மூடி... மூடியைச்
 செல்லமாகக் கடித்துச் சிந்திக்கிறான்...
 கண்ணை மூடித் திரும்பவும் சிந்தனை!

தேயிலைத் தோட்ட மலை
 வேலைக்குச் சென்றுள்ள தனது
 தாயும் தந்தையும், திரும்பி
 வீடு வரும் முன், தான் எண்ணி
 யதைச் சாதிக்கவேண்டும் என்ற
 வெறி உந்த...

காகிதத்தில் ஏதோ மடமட
 வென எழுதிவிட்டு அறைக்குள்
 செல்கிறான்...

இப்பொழுது தலைமண்டையில்
 ஒரு மயிரேனும் மிஞ்சாது உதிர்ந்து
 விழுந்து மொட்டைப் பாலைவன
 மாகக் காட்சியளித்தாலும், தனது
 தந்தையான பெரியகருப்பனின்
 இளமைக்கால கறுப்பு வெள்ளை
 நிழற்படம், அந்தக்காலத்துப் பாட
 கரும்நடிகருமான தியாகராஜ பாகவதர்
 மாதிரி தலய்முடிவளர்த்து நீட்டிவிட்டு,
 நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமி
 மாதிரிப் “பொயிண்ட்” மீசைவைத்து காம்
 பீரமாகத் தோற்றமளிக்கிறது ; அப்படத்
 தய் எடுத்து ஒரு கையில் பிடித்து
 மறு கையில் கிருமிநாசினிப் போத்தலுடன்
 வெறித்துப்பார்க்கிறான்...

அத்துடன் தனது தாயாரான மாரியாயின் அந்தக் காலத்துப் பாடகியும் நடிகையுமான டி. ஆர். ராஜகுமாரி போல் காட்சியளிக்கும் படத்தையும் பார்த்துக் கண்கலங்கினான். பிறக்கும் பொழுதும், வளர்ந்து அவள் கன்னிப்பெண்ணாகும் வரையிலும் கறுப்பு நிறத்தவளாக இருக்கவில்லை! காற்று மழை, வெய்யில் அத்தனைக்கும் ஈடு கொடுத்து, தேயிலைத் தோட்ட மலையில் சுமார் 30 வருடங்கள், ஓடி நடந்து, ஏறியிறங்கி உழைத்து, அரை வயிற்றுக் கஞ்சி உண்டு குடித்து...

படுப்பது, இருப்பது, சமைப்பது சாப்பிடுவது, உறங்குவது, உறவாடுவது அத்தனையும் அந்த... 'எட்டு தர எட்டு' அடி அறைக்குள்ளே இரண்டு மூன்று பரம்பரைச் சந்ததியாக தொடர்ந்து வருவதாலே அவள் உருவம் கரிக் குளித்துக் காக்கை நிறமானது... அப்படத்தில் காட்சிதரும் அவளும் இவளும் ஒருத்தியே தானா? என்று சந்தேகம் சுப்பிரமணியனுக்கு!

-8-

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத்தேன் வந்து பாய்ந்த” தென் இந்திய நாட்டினிலே நாலு ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வர்ண பகவான் “ஸ்ரைக்” பண்ணி மழையில் லாமையால் கன்மாய்கள் (குளங்கள்) அனைத்தும் வற்றிவரண்டு விட்ட தனால், விவசாயம் தடைப்பட்டதுடன்

குடிக்கக் குளிக்கக் கழுவவும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடும்... வாந்தி பேதி (வயிற்றோட்டம்) நோயினால் குடும்பம் குடும்பமாகப் பலர் 'சுவர்க்கம் சேர் அருணாசலம் சேர்' என்றே செத்தொழியும் நிலைமை... 'செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே துன்பத், தேள்வந்து கொட்டுது காதினிலே'?

இந்த இயற்கைக் கொடுமை நிலைமையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, சில வசதிபடைத்த நிலவுடைமையாளர்கள், "அன்று இலங்கையை ஆண்ட அரக்கனை (இராவணனை) அழித்த ஆரிய ராணியின் கை" ஒங்கிய பாரதியின் சிங்களத் தீவாம், அன்றைய இலங்கையாம், இன்றைய சிறீ லங்காவுக்கு அன்று ஆட்சிசெய்த ஆங்கிலேயரின் அனுசரணையுடன்....

முன்னர் ஏலம் கிராம்புத் தோட்டத் துக்கு வந்தோரின் விவரங்கள் வெளிச்சத்துக்கு வராத நிலையில்...

அவர்களின் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குக் கூலி அடிமைகளாகக் கட்டுமரப் படகிலும், கால்நடையாகவும்...

இலங்கைக்குச் சென்றால் உயிர் வாழ வசதி வாய்ப்பும் உண்டு உணவு உடைக்கும் பஞ்சம் இருக்காது கை நிரையக் காசுபணம் சம்பாதிப்பதோடு...

தேயிலைச் செடிக்கடியில் தேங்காயும் மாசியும் தோண்டி எடுக்கலாம் எனவும் ஆசைவார்த்தை கூறி....

.... அழைத்து வந்து, இங்கே பெரிய கங்காணிகள் எனும் சட்டாம்பிள்ளைகளினால்... பின்னர் இவர்களின் சந்ததியினரே, தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் ஆன தனாலும், இன்று அனுபவிக்கும் அவல நிலைக்கு ஆளாகியுள்ளனர்...இன்றும் அந்த எட்டப்பரான பரம்பரையினரே பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அமைச்சராகித் தாங்கள் முடிசூடாமன்னராக வாழ்ந்தாலும்... இவர்களைத் தமது தலைசிறந்த, தலைவர்கள், வழிகாட்டிகள் என எண்ணி அன்றும் இன்றும் ஏமாற்றமே!

-9-

தனது தாயும்தந்தையும் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டு, தன்னைத் தம்போல், தேயிலைத் தோட்டக்காட்டுத் தொழிலாளியாக்காமல்...

கல்வி அறிவுபெற்று, காற்சட்டை, மேற்சட்டை சப்பாத்து அணிந்து பாழாய்ப்போன தோட்டக்காட்டுக் கூலிக்காரன் என்ற பேரை மாற்றி...

ஆங்கிலக்கல்வி கற்று “ஏசு... நோசு” என ஆங்கிலம் பேசும், தனது சூழல் சிந்தனைப்படிக்கு, ஒரு தேயிலைத்தோட்டத் துரைமார்களின் அடிவருடும் உத்தியோகத்தனாக்கிக் கண்டுகளிக்க வேண்டும் என்ற நப்பாசையை நனவாக்கும் பாட்டையில் மண்விழுந்துவிட்டதே என்று கண்ணீர் உதிர்த்தான்... கண்களை மூடிச் சிந்தித்தான்.

கண்திறந்து இதோ! கதவு ஓர்
 மூலைப்பக்கம் பார்வையை ஒட்டுகிறான்.
 லயத்துக் காம்பிராக்களில் வசிக்கும் (Line
 Rooms) தென்இந்திய வம்சாவளிச் செந்
 தமிழர்களின் குடும்பம் ஒன்றில், சிறுமி
 ஒருத்தி பூப்பெய்திவிட்டால் அவளை
 ஒரு மூலையில் குந்தவைத்துத் திரைச்
 சேலை கட்டி மூடிமறைத்து வைத்து,
 ஒரு வாரத்துக்குப் பின்னர், பூப்பு
 நீராட்டி, பாவடை தாவணிக்குப் பதிலாக,
 சேலை ரவுக்கை உடுத்தி...

பூப்பெய்துவதோ ஒரு பாவமான
 செயல் எனும் படுபிற்போக்கான சிந்
 தனை உணர்வோடு, நாகரிகம் எனும்
 பெயரால் அநாகரிகச் சாத்திரஞ் சடங்குகள்
 செய்து....

“தாய் மாமன் காலுலே தலையே
 வச்சுக் கும்புடு, அம்மா அப்பா காலுலே
 விழுந்து அழுதுக்கிட்டுக் கும்புடு,
 பெரியவுக காலுலே எல்லாம் தொட்டுக்
 கும்புடு” என்பார்கள்.

சுப்பிரமணியனுக்கு விவரந்
 தெரிந்த நாள் முதலாக, கதவு ஓர்
 மூலையில், காலமெல்லாம் நாளாந்
 தம் பூப்பெய்தியும், ஒரு நாளுமே
 பூப்புநீராட்டாமலே, ஆண்பெண்
 தெய்வங்கள் அரை டசினுடன்
 ஒரு புத்தர் படமும் திரைச்சேலைக்
 குள்ளே ஒளிந்துகிடப்பதைத் திரைனத்
 திறந்து பார்க்கிறான், ஒரு புது நோக்கில்.

இராமீட்டல் - நாட்டுப்
பற்று நிரம்பிஒழுகியதில் சிங்
களக் காதையர்கள், தமிழர்களுக்கு
எதிராக நடத்திய 1958, 1977, 1983
வன்செயல் ஒன்றிலே, அந்தோ
னிமலைத் தோட்டத்துச் சம்ப
வம்...

அத்தோட்ட "லயின்" அறைக
ளுக்குள்ளே, கள்ளுச் சாறாயக்
கசிப்புக் குடிவெறியிலே புகுந்த
சிங்களக் காதையரில் ஒருவன்,
ஒரு காம்பிராவில் திரைச்சேலை
யில் மூடி ஒளிந்திருந்த சா
மிகளைத் திரைச்சேலையைக்கிழித்
தெறிந்து, காணுகிறான்...

"கன தெவியோ, பம்புவ பலயங்"
(கணபதியா, போடா!?)

ஒரு பலகை ராக்கையை சுவரில் பதித்து
அதன்மேல் அடுக்கிவைத்திருந்த ஆறு
ஏழுபடங்களில் ஒன்றான விநாயகர்
படத்தை எடுத்துத் தரையில்
வீசிஎறிகிறான். இதே அபிசேகத்
தை வள்ளிதெய்வானை சமேத
ராய்க் காட்சிதந்த அறுமுகனுக்கும்,
மாதொரு பாகனான பரமசிவன் பாரு
வதிக்கும், சரசுவதி, லெஞ்சுமிக்கும்
நடத்திமுடித்து, ஓரத்தில் வைக்கப்
பட்டிருந்த அகிம்சாமூர்த்தி புத்தபி
ரானுடைய படத்தைக் கையில்
எடுத்து உற்றுப்பார்க்கிறான்.

"உம்பத் இந்நியாவே இந்தலா
ஆப்பு அவஜாதிக்க புத்தா நே?

பலயங்!” (நீயும் இந்தியாவில் இருந்துவந்த விலைமகன் தானே! போடா!) என்றே விவரஞ்சொல்லி வீசி எறிந்தானாம்! இந்த விவரம் வெளிவந்த பின்னர்தான், தமிழ் மொழிபேசும் இனங்களிலிருந்தும் ஒரு சிலர் இக் காதையருடன் கூடிவந்துள்ளனர் என்பது வெளிச்சத்துக்கு வந்ததாம்!

தேங்காய் எண்ணெய் தீப விளக்கு எரித்த புகைக்கரி பிடித்த சுவரில் வரிசையாய் பல படத்தெய்வங்கள் தூக்கில் தொங்குகின்றன.

இதோ! சுரஸ்வதி தேவியின் படத்தைப்பார்த்து முகஞ்சுழிகிறான்! “ஏழைகளுக்குக் கல்விக் கண்ணைக் குருடாக்கிவிட்டு சொத்துசுக முள்ளோரின் குழந்தைகளுக்கே கைகொடுத்து உதவும் நீதானா சகலகலாவல்லி? சீச்சீ! இல்லை நீ சர்வநாச வில்லி!” என்றே ஏசிச் சினத்துவிட்டு படத்தைப் பிய்த்து எடுத்து வீசுகிறான், தரையில் விழுந்து நொருங்க.

லெச்சுமி தேவி! “நீயும் கறுப்புப் பணக்காரருக்கே கைகொடுக்கும் சதிகாரி!” அதே உபயம்.

விநாயகன்! “விநாய் அகனே வெனய் தீப்பவனே!” என்று எனது ஏழைத் தொழிலாளி அப்பன் ஒவ்வொரு நாளும், காலையிலும்

மாலையிலும் பாடிக் கைகூப்பி
உன்னை வணங்கினானே?"
பளீர்! படம் தரையில் விழுந்து
சுக்கு நூறு.

“ஆம்!” கந்தன் திரு நீரணிந்
தால் வந்த விணைய் போவும்!”
என்று கொச்சைத் தமிழில் பாடி
மனமுருகி என் அப்பனும்
ஆயியும் கைகூப்பி வணங்கி
விட்டு, ஒவ்வொரு நாளும்
காலையிலும் மாலையிலும் சுட்ட
சாம்பலை மூன்று விரல்களில்
அப்பித் தத்தமது நெற்றியில்
பூசிக் கொண்டனரே! அவர்
களுக்கு இங்கே வந்ததெல்லாம்
தீவினை மட்டும்தானே?”
என்று ஏசியதோடு...

“உன்னைப் போன்று இரண்
டு மனைவியர் உடைய
இந்தியத் தோட்டத்தொழிலா
ளருக்கு, 1949-இந்திய -பாக்
கிஸ்தானியர் பிரஜா உரிமைச்
சட்டத்தின் கீழ், பிரஜாஉரி
யை நிராகரித்தார்களே? உனக்கு
சிங்கள வள்ளி சிரி லங்காவிலும்,
தமிழ் தெய்வானை தென்னிந்
தியாவிலும் இருந்ததால், பிரச்
சினை இல்லையோ?” வள்ளி
தெய்வானை சமேதராய்க் காட்சி
தரும் கோவணாண்டி யான
கந்தன், முருகன், ஆறுமுகன்

வடிவேலன், வேலவன், சுப்பையா
அல்லது சுப்பிரமணிய சுவாமி
யின் படம், சுப்பிரமணியனின்
காலடியில் மிதிபட்டு உடைகிறது
திரைச் சேலையை இழுத்துப்
பிய்த்துப் பிடுங்கி வீசி எறிகிறான்.
கிருமிநாசினிக் குப்பியை எடுத்துத்
திறந்து திரவத்தை அதிலே வார்த்து
விட்டு... வெளியில் வந்து... தான்
எழுதிய கடிதத்தைக் கிழித்து வீசுகிறான்.

“எழுத வாசிக்கத் தெரியாத
என் தாயும் தந்தையும் எப்படி
நான், எழுதியதை வாசிக்கமுடியும்?
சீச்சீ! சினிமாப் படம் பார்த்ததால்
எனக்கு ஏற்பட்ட சிறுமதியால்
நான் கடிதம் எழுதினேனே” என்று
யதார்த்தத்தை உணர்கிறான்.

தாயும் தந்தையும் வீடுவரும்
நேரம் அண்மிக்கிறது. ஆழ்ந்து
சிந்தித்துவிட்டு, அறைக் கதவை
மூடி, பூட்டுப்போட்டுவிட்டு, சாவி
யை வழமையான இடத்தில்
மறைத்து ஒளித்துவைத்து
விட்டு... எங்கோ போய்விட்டான்.

-10-

பெரியகருப்பன் மாலை மணி
சுமார் 7.00க்கு வீடுதிரும்புகிறான்
வீடு பூட்டிக்கிடப்பதைக் கண்டு
“என்னா! கண்டிக்குப் போன எம்
மவன் இன்னமும் வரலியோ?
இருட்ட முந்தி வருவானோ
ஏன்னம்மோ? துணிப்பந்தங்

கட்டி லாம்பென்னே உத்திப்
பத்தவச்சிக்கிட்டுப் பனிய்யலயம்
முட்டும் நடந்துபோயி பாக்கத்தான்
வருமோ?" என்றே முனகிக்
கொண்டே அறைக் கதவைத்
திறக்கிறான்.

உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரே
அதிர்ச்சி தரைமுழுவதும் காலடி
வைக்க முடியா வண்ணம் கண்
ணாடித் துண்டுகள் சிதறல், உடைந்த
படச் சட்டங்கள், கிழிந்த திரைச்
சேலை பால்போல் வடிந்து
உரைந்த கிருமிநாசினி...

அடிமேல் அடிவைத்து, ஒரு நிதா
னத்தில்...தீப்பெட்டியைத் தடவி
எடுத்து, குப்பிலாம்பைக் கண்டுபிடித்து
எடுத்துவிட்டான், பதட்டத்துடன்
குப்பிலாம்பைப் பற்றிவைக்க தீக்குச்சி
ஓன்றை எடுத்துத் தீப்பெட்டியில்
உரசையில், கைதவறி குப்பி
லாம்பு, தலைகீழாகக் கீழேவிழ,
இதோ! தீ பற்றி ஏரிகிறது.

அதற்கு ஒத்தாசையாகத்
திரைச்சேலை, படத்துண்டுகள்
அட்டைகள், சிதைந்த படச்
சட்டங்களும் உதவி, சுடலைத்
தீ எரிகிறது.

“அய்யய்யோ! ஆளுகளா ஓடி
யாந்து பாருங்களே! ஏம்வூடு
பத்தி எரியுதுங்கோ!” என்றே
மரபுக்கவிதையும் புதுக்கவிதையும்
கலந்த “ ஸ்டைலில்” காம்பிராவின்

முன் வாசலில் ஓடிவந்து நின்று
ஒப்பாரிவைக்கிறான்.

-11-

பெரிய கூட்டம் கூடி, தத்தமது
அறைகளில் பிடித்து நிரப்பி வைத்
திருந்த குடிநீரைக் குடம் சட்டி
பானைகளிலிருந்து ஆண்பெண்
அத்தனையும், பெரியகருப்பனின்
அறையுள் கொட்டி, தீயை அணைத்து
முழு “லைன்” அறைகளுமே...

1983-ம் ஆண்டு ஆடிக் கலவரத்
தில் பல தோட்ட “லைன்” அறைகள்
சிங்கள இனவெறிக் காடையர்கள்
இனமத தேசப்பற்றுடன், தீயிட்டுக்
கொளுத்திச் சாம்பலாக்கியது போல்
ஆகாமல் காப்பாற்றப்பட்டுவிட்டன!

மாரியாயி எப்போ வந்தாள்?
என்று யாரும் அறியவில்லை;
கூடிய கூட்டம் கலைந்துவிட்டது.

இதோ! பேச்சுமூச்சு இல்லாமல்
மாரியாயி கொழுந்துக்கூடையும்
கழுத்துமாகத் தரையில் விழுந்து
கிடக்கிறாள்!

பெரியகருப்பனுக்கு வாய்பேச
வரவில்லை! மாரியாயி விழுந்து
கிடப்பதைக்கண்டு பதைபதைத்துக்
கண்ணீர் மல்கக் கிட்டே நெருங்கி...
“மாரியாயி! தாயீ!” என்றே தலை
குனிந்து கையால் தொட்டு அசைத்து
உசப்புகிறான். அவள் பெருமூச்சு
விடுவதைக் கேட்டு ஒரு ஆறுதல்!
ஆம்! அவள் சாகவில்லை...
உயிர் இன்னும் பிரியாமல் அவளின்
உடலில் ஒட்டிக்கொண்டே தான்

இருக்கிறது எனும் உண்மை
தெரிந்து...

“நீ ஆத்தரப்புடாதே ஆயி!
ஏங் கை தடுமாரி குப்பிலாம்பு
கீழே விலுந்துதாம் புள்ளே
நெருப்புப் புடிச்சிரிச்சீ! பக்கத்து
நாட்டுச் சிங்களவிங்க வந்து
நெருப்பு வய்க்கலே” என்று அவளுக்கு
ஆறுதல் கூறுகிறான்.

-12-

பைத்தியம் பிடித்தவள் போல், வீறு
கொண்டு கூச்சலிடுகிறாள் :

“நாம் பெத்த செல்ல மவன்
எங்கேடா? இங்கே பாத்தீகளா”?
அவனுக்கு என்னா ஆச்சீ? அவனுக்கு
ஒண்ணுண்ணா... இனி நான்
உயிரோடே இருக்கவே மாட்டேன்..
நான் செத்தே பூடுவேன்”

இப்பொழுதுதான் பெரியகருப்
பனுக்கு மகனைப்பற்றிய ஞாபகம்
வந்தது. அவனும் தேம்பித்தேம்பி
அழுது, கண்ணீர்வடித்துவிட்டு...
சிவாஜி கணேசனைப்போல் “ஹஹ்ஹஹ்
ஹர் ஹர் ஹா” என்றே கனைத்து
விட்டு...”ஆயி! நீ கவலைப்புடாதே!
நம்ம சாமிபேருல்லே வச்சோம்..
‘சுப்புரமணிண்ணு’ அவனுக்கு ஒண்ணும்
ஆகி இருக்காது! என்னே நம்புதாயி!
நான் வூட்டுக்கு வந்தப்போ-அவன்
வூட்டுலே இல்லே! வூடு பூட்டி
இருந்துச்சீ!” என்று ஆறுதல்
கூற...

அடுத்த காம்பிராவில் வசிக்கும்
கந்தசாமியும் அவன் மனைவி
காமாட்சியும் வந்து இவர்களுக்கு
ஆறுதல் கூறி...

தமது வீட்டுக்கு அழைத்துச்
சென்று இராச்சாப்பாடாக அன்று
இருவருக்கும் ஒவ்வொரு ரொட்டித்
துண்டையும் தேங்காய்ச் சம்மலும்
உண்ணக் கொடுத்து, மிஞ்சி
இருந்து கொஞ்சத் தண்ணீரில் “டஸ்ட்”
தேனீர் க்யூச்சுக் கொடுத்து
விருந்து வைத்து ஒரு பழைய
பாயும், தலையணைக்கு தட்டுப்
பாடு ; ஒரு கிழிந்த போர்வையை
யும் கொடுத்து உறங்கவைத்தனர்

-13-

அடுத்த நாள் பெரியகருப்பனும் மாரியா
யியும் வேலைக்குச் செல்ல வில்லை.
இருவரும் சேர்ந்து, மிகக் கவனமாக
காலில் காயங்கள் ஏற்படா வண்ணம்,
ஈக்கில் மார் துடைப்பத்தைக்கொண்டு
காம்பிராத் தரையைக் கூட்டிக் குப்பையைக்
குவித்து, பக்கத்துக் காம்பிரா சக
தொழிலாளரிடம் பழைய சாக்கு,
படங்கைக் கேட்டு வாங்கி, குவித்த
குப்பையை முட்டைகட்டி வெளி
வாசலில் வைத்துவிட்டு... களைப்பாறி...

“லைன்” காம்பிராக் கோடியில்
ஊற்று நீர் ஒழுகும் குளாயிலிருந்து
தமது வீட்டுக் கரிபிடித்த பானை
சட்டிகளில் தண்ணீர் பிடித்துச்
சுமந்து வந்து தரையில் கொட்டிக்

கழுவிக்க் கூட்டி, சாக்கு, பழைய துணி
படங்குகளை பிறரிடம் ஓசி
வாங்கித் தரையைத் துடைத்துக்
காயவைத்துவிட்டனர்.

கதவு மூலையில் காட்சி தந்த
ஆண், பெண் கடவுளர் படங்கள்
அத்தனையும் மாயமாய் மறைந்
திருந்ததைக் கண்டு பெரிய
ஆச்சரியம்! புராணக் கதைக
ளில்புளுகப்பட்டது நனவா
கியது போன்று!

-14-

அதோ! பெரியகருப்பனுடையதும்
மாரியாயியுடையதுமான இரண்டு
படங்கள் மட்டும் சுவரில் தூக்கில்
தொங்கி கரிபிடித்த நிலையில்
காட்சியளித்தன.

படங்களைச் சுவரிலிருந்து
கழற்றி எடுத்து, பெரியகருப்பன் தன்
கையால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்
கிறான். தியாகராஜ பாகவதரும்
டி.ஆர் ராஜகுமாரியும் காம்ப்ரீ
மாகக் காட்சிதருகின்றனர்!

மகன் நினைவு அவர்களுக்கு
வருகிறது. “ஏன் அவேன் நேத்து
ராவு வூட்டுக்கு வரலே? எங்கே
போயி தங்கியிருப்பான்? கண்
டியிலே அவனுக்கு ஒருத்தரயும்
தெரியாதே! “என்று பெரிய
கருப்பன் புலம்ப...

மாரியாயி முன்குகிறாள் :

“நேரமாகிப் போயீ...எவனும் கூட்டாளி
ஒருத்தன் வீட்டுக்குப் பூட்டானோ?
முந்தி ஒரு நாலும் அப்புடி நடத்துச்சி....
இன்னிக்கி வருவாங்க...”

“சரி சரி! புல்லே!”

“ஏக்கத்தோடே வருவான் பாவம்!
நீங்க பொடிநடயாப் பூசலா
டவுனுக்குப் போயி...”

இந்தாங்க! இந்த முக்குத்தியே
கொண்டுபோயி ஈட்டுக்கடயிலே
ஈடுவச்சிப்புட்டு...”

“என்னா மாரியாயி நீனு ஏங்
கிட்டே வெளயாடுரியா? அந்த
நாசமாப்போன வட்டிக்கடை நடேசப்
புல்லே லேசுப்பட்ட கொல்லைக்
காரணா! பல்லே இலிச்சிச்
சிரிச்சிச் சிரிச்சிப் பேசி, உல்ல
நாலு மஞ்சாடியிலே ஒரு மஞ்சாடியே
இருக்கியிருக்கித் தேச்ச வாய்க்கரிசி
போட்டுக்கிட்டு, மீதி மூணு மஞ்சா
டக்குக் கணக்குப்பாத்து... ஆயிரம்
ரூபாதான் தரமுடியும். அதுலேயும்
ஒரு மாச வட்டியா 250 ரூபாவேக்
கலிச்சுப்புட்டு 750 ரூபாதான் தரு
வான். ஒரு மாசம் பிந்துனா அம்போதான்...
வட்டிக்கு வட்டி குட்டிபோடும்...”

ஒங்க ஆயிஅப்பன் கஸ்டப்
பட்டு, வாயெக்கட்டி வயித்தெக்கட்டி
மிச்சம் புடிச்ச காசல பன்னிப்போட்ட
முக்குத்தியே காப்பாத்த ஆசயா நீ
நெனச்சா ஆபத்து நமக்குத்தான் புள்ளே!

நம்ம ஒரே மவனே வுட
இந்த நாலு மஞ்சாடி முக்குத்தியா
நமக்குப் பெருசு? மொத்தமா வித்துத்
தலெ முலுக்கீட்டு ஒரு ரென்டாயிரம்
ருபாயே வாங்கி...

பாயி, தலவானி, துப்பட்டி
கழுசு, சீலே லவுக்கே... மவனுக்கு
காலுச்சட்டே கழுசு, செருப்பு, தும்புக்
கட்டே வாங்குனா... ஒரு மசுரு
கூட மிஞ்சாது ஆயி” என்றே
முச்சவிடாது ஒரு பெரிய பிரசங்கமே
பண்ணி முடித்தான் பெரிய கருப்பன்.
“ஆமாங்க! நீங்க சொல்லுரது
தாங்க புத்திங்க” அப்புடியே வித்துத்
தொலச்சுப்புட்டே...

அரிசி முணு கிலோ, பருப்பு
½ கிலோ, சின்ன செமன் டின்னு
ஒண்ணு, மாவு, சீனி, கொச்
சிக்கா, மசாலே, மஞ்சல், ரெண்டு
முணு மரக்கரி, உப்பு வாங்கீட்டு
அப்பரம் மத்ததெப் பாருங்க,
புல்லே கலச்சுப்போயி வருவான்”
என்றே மாரியாயி வழிமொழிந்
தாள்.

“அதோடே... எனக்கும் ஒரு
அரே” எனப் பெரியகருப்பன் தொடர்ந்து
இழுக்க...

“ஆமா! ஆமா! நம்ம தோட்டக்
காட்டு நாசமாம்போன பயசிறுக்
கிக, கள்ளுச் சாராயத்தை தானே
கண்கண்ட தெய்வோம்? சருவ
ரோக நிவாரணீண்ணு, புல்லே

குட்டிகளையும் குடிக்கக் குடுத்துக் கெடுத்துக்
குட்டு இருக்குது! கலியான சாவு
வூடு சடங்கு வூடு, கருமாதி
வூடு எல்லாத்துலேயும், இது
இல்லாட்டித் தகராறு!

கலியானவூட்டுலே ஏண்டா?
கல்லுச் சாராயத்தேக் குடிக்கிரேண்ணு
கேட்டா, சந்தோசத்துக்கும்பானுக...
அது சரி, செத்த வூட்டுலேயும், கரு
மாதி வூட்டுலேயும் ஏண்டா?
குடிண்ணா, கவலயப்போக்கம்
பாணுக!

சரி பொயிட்டுப் போவுது ஒங்க
ளுக்கும், வீட்டக்கலுவி தொடச்ச
துலே கய்யி காலு, மேலுவலி இருக்
குந்தானே, ஒங்க இசுட்டம்!”
என்று உபதேசம் செய்து மாரியாயி
அவனை வழி அனுப்பிவைக்கிறாள்.

பள்ளத்தை நோக்கிப் பாயும் காட்டு
வெள்ளம் போலப் பெரியகருப்பன்
புசெல்லாவ நகரம் நோக்கிக் குறுக்கு
ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக
விரைந்து நடைபோடும் வழியில்
எதிர்ப்பக்கமிருந்து புண்ணாக்குச் சாக்கு
முடையைத் தலைமேல் சுமந்து
கொண்டு, வியர்வை வேர்த்து வடிந்து
உடம்பெல்லாம் நனைய கஷ்டப்
பட்டு ஏறிவரும் கருப்பண்ணபிள்ளை
இவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து
விட்டு...

“அடேய்! பெரிய கருப்பா! இதேச்

சேத்துப்புடிச்சீ ஏறக்கி வய்யிடா
ப்பா... எனக்குக் கலப்பாஇருக்கு”
என்கிறான்.

இருவருமாகப் புண்ணாக்கு
மூடையை கீழே இறக்கிவைத்து
விட்டு உரையாடல்...ஊழல்....
கருப்பண்ண பிள்ளை:” நேத்து
சங்கதி தெரியுமாடா? கண்டி
டவுனுலே படிச்ச ஏம்மவேன்
சுரேசு “ஏ எல்”லுங்குற பெரிய
படிப்புப் பரீச்சதுலே நாலு பாடத்
துலேயும் பெயிலுபண்ணீட்டான்!
ஓம் மவனும் படிச்சானே... பேரு
என்னாடா?”

பெரியகருப்பன் : “சுப்புரமணீங்க!”
கருப்பண்ண பிள்ளை:-“சுப்பண்ணுண்ணு
பேரு வய்காமே... மேல் சாதிக்
காரனுக்கும்திரி பேருவச்சிருக்கயே?”
என்றதற்கு.....?”

பெரியகருப்பன் : “பேருலே எண்ணங்க
இருக்குங்க! ஒங்களெத்தான் பாருங்
களே! நீங்க கன்னங்கரேருண்ணு
கரிச்சட்டி மாதிரியா இருக்கீங்க?
இல்லியே! ஒங்களுக்கு வெள்ளண்
ணேபுள்ளேண்ணுல்ல பேருவச்சிருக்
கோணும்?

வெள்ளெவெள்ளேருண்ணு இருப்
பான்... அவனுக்குப் பேரு கருப்
பன்... கன்னங்கரேருண்ணு ஏம்மாதிரி
இருப்பான், அவனுக்குப் பேரு
வெள்ளச்சாமி” — என்றான்.

கருப்பண்ணபிள்ளை : “அதுவும்
சரிதாண்டாப்பா! இப்ப பல்லன்
பரயனெல்லாம் பேரோடே புள்ளே
ண்ணும் சேத்துக்குட்டானாக!
சாதிகெட்ட கண்டியிலே சக்கிலி
யன் கங்காணி” என்றதும்...

“இந்தாருங்க கருப்பண்ணபுள்ளே!
மரியாதியாச் சொல்லுரேன் ஏன்
வாயெக்கிண்டிவுட்டுட்டு ... இந்தா
ங்க வாங்கிக்கட்டிக்கங்க...

ஒங்க அக்கா அயிலாண்டம் ஆமா...

இப்ப யாருவுட்டுப் பொண்டாட்டி?

நம்ம தோட்டத்துப் பெரிய கெலாக்

கரய்யா பொண்டாட்டி! அவரு

என்னா சாதி? ஏன் சாதி... புதுக்

கோட்டை பரயன், மொரப்படி

ஒங்க கூடப்பொரந்த அக்காவுட்டுப்

புருசன், ஒங்க அயித்தான்.

றோசம் பொத்துக்கிட்டு வருதோ?”

கருப்பண்ணபிள்ளை ! “அது சரிடா!

அதான் என் அக்காள சாதிக்கட்டுப்

பாட்டுப்படிக்கி ஒதுக்கிவச்சீ...

அவ செத்துப்பூட்டாண்ணு சொல்லி

குலிச்சித் தலெமுலுகி... ஒதுக்கி

வச்சிட்டோண்டா!

நீ இதுக்கொசரம் கோவிச்சிக்

கிராதே பெரியகருப்பா! நான்

நம்ம ஈந்தியா நாட்டு நடப்

பத்தானே சொன்னேன்? இப்பப்

பாரு... கோயிலு கொலத்துக்

குலே எல்லாம் கீழ்சாதிப்பயலுக

எல்லாம் தாராலமா பூந்ததாலே

சாமிகலுக்கு எல்லாம் தீட்டுப்
பட்டு கோவிச்சுக்கிட்டு சத்தி
இல்லாமே போச்சி... பூ செ
பன்னுர அய்யருமாரும் இப்ப
தன்னியடிச்சுட்டுத்தான் கன்
னாப் பின்னான்னு தலெகீலா
பூசபன்றானுக! நீ இல்லேங்
கிறியா?"

சிறிது நேரம் மவுனமாக இருந்
துவிட்டு "ஆமாங்க, நீங்க சொல்ர
துலேயும் உம்மேஇல்லா மே இல்
லீங்க! ஏங் காம்புராவுலேயும்
நாலஞ்சி சாமிப்படத்தே வச்சீ...
சூடம் பத்தவச்சீ, பத்திப த்தவச்சீ,
சாம்புராணிப் பொகெபுடிச்சீ, கால
யிலேயும், அந்திக்கும், கய்யெடுத்துக்
கும்புட்டதுனாலே, கரிப்புடிச்ச
அத்தனெ சாமிபடமும், நெருப்புப்
புடிச்சி எரிஞ்சி சாம்பலாப்போச்சீ!
தீட்டுப்புடிச்சது நாலேயோ? அப்பசரி!

இனிமேலுக்கு இந்தத் தழுழப்
பயலுகவுட்டு எந்தச் சாமியையும்
வீட்டு உள்லுக்கு எடுக்கமாட்டேன்!
இனி இந்தச் சாமி எல்லாம் எனக்கும்
தீட்டுத்தான்!" என்றான் பெரிய
கருப்பன்.

"இது என்னடாப்பா! புதியகதே?
நாம எல்லாம் இந்து சமயமுல்ல!
ஆண்டவனுக்கு அடுக்குமாடா?
முசிலீமா மாரி 'அல்லா கூ அக்பர்'
இங்கப் போரியா? வேதக்காரனா
மாரி 'எல்லாம் ஏசுவே'ங்கப் போரியா?"

‘ஆமதுருமாருகவுட்டுக் காலேக் கலுவி ‘சாது சாது’ ந்கப் போரியா? நாம பரம்பரயா வந்த இந்து மதத்தே வுட்டுட்டு மாரிப்போவ லாமாடா? நல்லா ரோசனே பன்னுடா!” – கருப்பண்ண பிள்ளை.

“நீங்க ஏமேலே கோவிச்சக் காதீங்க! ஆயிரஞ் சாதியை வச்சிக் கிட்டு மாரடிக்கிர அசிங்கப்படிச்ச ஒங்க இந்து மதத்தேக் காலுக்கு அடியிலே போட்டு மிதிச்சிப் புட்டு, இனிமே மாரத்தாம் போரேன்... ‘சிலுவே’ மதத்துக்கு” – பெரியகருப் பன்.

“ஏன் அப்புடி? முசிலீமா, சிங்களவனா மாருனா என்னா?”

“தமுலப்பயலுக உட்டு சாமிக்கு தமுலு தெரியாது : சிங்களவனாக வுட்டு சாமிக்கு சிங்களம் தெரியாது! இசுலாம் சாமிக்கு அரபு மட்டுந் தான் தெரியும்... ஆனா, சிலுவே சாமிக்குத்தான், சேச்சிலே தமுழு தெரியுது. அதுனாலேதான், எனக்குத் தெரிஞ்ச பாசயிலே ஓதுரது நாலே அதுலே சேரப் போரேன். ஏகநாதர் படத்தையும் இன்னக்கே வாங்குரேன்!

ஒங்கமாதிரிப் பயலுக அங்கேயும் போயி ஆமா... அசிங்கப்படுத்தீட் டானுகலோ ண்ணும் பயமாவும் இருக்குங்க!

வீட்டெவிட்டு வேகமா வந்தவனே
நீங்க எடமரிச்சி எனக்கு நல்லா
புத்திவர நாலு வாத்தே பேசீட்டங்க!
அது நாலே இப்போ நான் மனம்
மாரி, ஏசுநாதர் சிலுவே மதத்துக்கு
மாருரதாவே முடிவு பன்னீட்டேன்”

“அது சரிடாப்பா! ஓம் பேரு
பேரிய கருப்பந்தான் நீ ஒரு தழுழக்
கீல்சாதிப்பயன்னு காட்டிக்குடுத்
துப்புடுமே?”

“என்னாங்க நீங்க, ஓலகந்
தேரியாத, மடயன்மாதிரி கதய்க்
கிறீக? மேட்டு லயத்து முனி
யாண்டி முசலீம் மதத்துக்கு
மாரி மொகமது முனீசன்னு
பேரே மாத்தி இப்போ அவன்

“அல்லா கூஅக்பருன்னு” சாரங்
கட்டி, தெப்பிபோட்டு இப்ப
வெள்ளிக்கெலமே பல்லிக்குத்தானே
போரான்! பனிய லயத்து பலனி
யாண்டியும் ஏசுநாதர் மதத்துக்கு
மாரி அவன் பேரயும் “பிராஞ்சி
சுன்னு” மாத்தி, காலுச்சட்டை
போட்டு, ‘எல்லாம் ஏசு வேன்னு
ஞாயித்துக் கெலமே சேச்சுக்குத்
தானே போரான்!

அது மாதிரி ஏசு மதத்துலே
நானும் சேந்து ஏம்பேரே சோசப்
புன்னும், ஏம்பொன்டாட்டி பேரே
மேரீன்னும், மவன் பேரே ‘மெக்
கேலுன்னு மாத்திக்கிட்டாப்
போச்சீ!”

“சரி சரி நாங் கதெக்கவந்ததே
 வுட்டுப்புட்டு எங்கேயோ பூட்டம்...
 ஓம் மவன் சுப்பன் சுப்புரமனி
 ஓனக்கிட்டே ஒரு சங்கதிசொல்
 லலீயா? ஏம் மவனும் ஓம்
 மவனும் கண்டிலே ஒரே இசுக்கலு
 லேதானே படிக்கிறாயங்க!

அவுக இசுக்கலுலே, “ஏஎல்”
 லுங்குர எலவுப் பரீச்சயிலே ஒரு
 பயலுமே “பாசு” பன்னலியாமே!”

“அய்யய்யோ! அவேன் நேத்து
 இசுக்கலுக்குப் போனவேன், நேத்து
 திரும்பி வரலியே!”

“என்னடா? இது! அவனும்
 ஏம் மவனும் ஒன்னாத்தானே நேத்து
 ஒரே பஸ்ஸுலே, பவலு பனிரெ
 ண்டு மனிக்கு வந்தானுகலாம்!”

“நீங்க என்னாங்க... கனவுகண்ட
 மாதிரிக் கதெசொல்லுரீக? நானு
 நேத்து அந்திக்கி வேலேவுட்டு ஆரு
 ஏலு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தப்போ...
 காலேயிலே பூட்டுப்போட்ட மாதிரி,
 அப்புடியேதானே இருந்துச்சீ.. நாந்தானே
 பூட்டெத்தொரந்தேன்! வந்துட்டே
 எங்கேயாச்சும் போயிருப்பானோ?”

“அவேன் பெயிலுபன்னுனது நாலே
 ஓனக்குப் பெரிய நஷ்டம் இல்லியே!
 ஆனா... எம் மவன் பெயிலு பன்னுன
 துனாலேதான் எனக்குத்தான்டா பெரிய
 நஷ்டம்!

ஆடுமாடு வச்சி புல்லருத்துத்
தீனிவச்சிக் கஸ்டப்பட்டு பாலு
வித்து சேத்த சல்லியே அல்லி எரச்சேன்!
எல்லாம் ஆத்தோடே பூட்டுது!”

“அவனும் ஏம் மவனமாதிரி
அரசாங்க பாடசாலையிலே எலவுசமாத்
தானுங்களே படிச்சான்... நீங்க
எதுக்குங்க? பச்சத்தன்னியும் பாலும்
கலந்து வித்த காசே அல்லி எரச்சீங்க!”

“அதுவா? சொல்லுரேன்...ஒன்னு
வுடாமேக் கேட்டுக்கோ! இசுக்கூலுலே
படிச்சுக்குடுக்குர மாஸ்டர்மாரு இசுக்கூ
லுக்கு வாரதே பொலுதேப் போக்கத்தானாம்...
படிச்சிக்குடுக்க இல்லீயாம். பெரிய சேரு
யாரு தெரியுமா? அரசாங்க மந்திரிமாருக்
குப் பந்தப்புடிச்சி... காலுகலுவுன பய
லுக... இல்லாட்டி அவிங்க சாதிக்கார
னுவ! பெரிய சேருக்கு வால்புடிச்சி
கூஜாதுக்குர பயலுகதானாம் மாஸ்டர்
மாரு...

இசுக்கூலுக்கு இந்த மாஸ்டர்மாரு
வாரதோ பகல் பத்துமணிக்காம்... ஆனா
ஒப்பம் போடுரது 7.55 ன்னாம்!
அப்பரம் தேத்தன்னி குடிக்க சிகுரட்டு
குடிக்கப் போவாகலாம். அவுக இசுக்
கூலுக்கு வாரது சாவு வூட்டுக்கு
வார மாதிரியாம்!” செலரு தன்னிபோட்டுட்டு”...

“இதெல்லாம் எப்புடிங்க... நீங்க
கண்டுபுடிச்சீக?”

“கண்டி டவுனுலே வட்டிக்கடெ
வச்சி நடத்தூர வயித்திலங்கம் புள்ளே
ஏஞ் சகலேதானே, அவருதான் சொன்னாரு!

அவருக்கு இதெல்லாம் எப்புடித்
தெரியுமுண்ணு அவரே நானும்
கேட்டத்துக்கு...

அவருக்குக் கதேசொல்லி மலை
நாட்டே, இப்போ குனிஞ்சி
இருக்குதாம், தூக்கிப்புடிச்சீ
நட்டமா நிழுத்துரோமுண்ணு
கதை சொல்லி... அங்கே இங்கே
கலெளலக்கியக் கூட்டம்
நடத்தப்போரோம், ஒங்களேத்தான்
பிரதம அதிதியாக கூப்புடப்
போரம்...

நோட்டீஸ் அச்சடிச்சி நாங்க
கடைகடையாக் குடுக்கோணும்...
காசுபணம் சேக்கோணும்...
தழு தினசரி, வாரமலருக்கு
வெலம்பரம், கொட்டே எழுத்துலே
முன்பக்கத்துலே போட காசு
குடுக்கோணும்...

‘டிவி’லே காட்ட காசு நெரயக்
குடுத்து “செட்டப்” பண்ணோணும்...
பத்திரிக்கை நிருபர் மாருக்கு காலை
பகல் சாப்பாடு விருந்துபடய்க்
கோணும்...

சாராயக் கடைக்கும் அவுகளே
கூட்டிக்கிட்டுப் போயி, தன்னி வென்னி
சப்லைபண்ணோணும்... அப்பத்தான்
இந்த நிருபர் பயலுக நடக்காதே
பேசாததே எல்லாம்.. கையாலே மடி
யாலே போட்டு எழுதுவானுண்ணு...
கதே அலக்குரவனுக சொன்னானுகளாம்!

நெஞ்சு பொறுக்கு

45

தில்லையே...

(குறும் நாவல்)

அவரு மவன் 'டிண்டி கொலேசிலே' படிக்கிறான்."

"இவளவுந் தெரிஞ்சுக்கிட்டு அதே இசுக்கூலுலே படிக்கப்போடாமே...ஒங்க மவனே ஏங்க அரசாங்க இசுக் கூலுலே போட்டிக?"

"அட...மடயா! நானும் ஓம் மாதிரி தோட்டத்துலே வேலெசெய்ர வன்தானேடா! புல்லுவெட்டி,முல்லு குத்தி வேலெசெய்யுரதோடே ரெண்டு மாடுவச்சி பாலுவித்துப் பொலெக்கிர வன்... ஓம்மாதிரி தண்ணி போட்டு நாசமாப் போகாமே... வாயெக்கட்டி வயித்தெக்கட்டி மிச்சம்புடிச்சிப் புள்ளைகலே படிக்க, வய்குரம்."

"டிண்டி கொலேசிலே" படிக்க வய்க்க அம்புட்டுச் சல்லி எனக்கு ஏது? புல்லெயே சேக்க ஒரு லெச்சம் ரூபா குடுக்கோனுமாம்... மாசாமாசம் இசுக்கூல் பீசு முவாயிரம் ரூபா! இது என்னாலே முடியுமாடா?"

"அப்ப எதுக்குங்க சல்லியே அல்லி எரெச்சேன்னு... பெருசாப் பீத்துரீக?"

"அதுவா? டியூசன் கடைக்கு சனி ஞாயிருலே செமினாரும்பான்... செவ்வா பொதனுலே ஈவினிங் கிலாசும்பான்... இதுகலுக்கு மாசா மாசம் ஆயிரம் ரூபாயெக் கொட்டி அமுதேன்! இங்கிலீசு டியூசன் வேரே!"

"அங்கே படிச்சுக் குடுக்குரது

வெலெஞ்சு சேரு மாரோ?"

முத்து சம்பந்தர்

“நல்லாக் கேட்டே டாப்பா நீ! கவுரு
 மண்டு இசுக்கலுலே ஒலுங்காப்
 படிச்சுக் குடுக்காம மாசச் சம்பலம்
 வாங்குர அதே சேருமாருதான்
 டியூசன் கடய்க்கு வாராகளாம்...
 கலியான வூட்டுக்கு வாரமாதிரி வந்து
 பீசுவாங்கிக்கிட்டுப் படிச்சுக்குடுக்க...
 ஆனா... ஏம் மவன் பெயிலு? அதுசரி!
 ஓம் மவன் சுப்பன் இனிஎன்னடா
 பன்னப் போரான்? அடுத்த வருசமும்
 படிக்க வய்க்கப் போரி யா? இல்லே,
 தோட்டத்துலே பேரு பதிஞ்சி...?”
 பெரிய கருப்பன், “ஒங்க மவனே, நீங்க
 என்னா பன்னப் போரீக” எனக்கேட்க...
 “ஏம் மவனே படிக்க வய்க்க, எங்க
 சாதிச் சங்கத்துலே இருந்து ஒதவி
 கேக்கப் போறேன், எங்க மொதலாலி
 மாருக எங்க சாதிப் புல்லெகலேப்
 படிக்க வய்க்க லெச்சம் லெச்சமாக்
 காசு பணத்தே அல்லி வீசுராகளாம்...
 அந்த சங்கத்துலே பேசி, ஏம் மவனே
 ஈந்தியாவுக்கு அனுப்பிப் படிக்க
 வய்க்கப் போரேன். ஓம் மவனே?”

“ஏம் மவனயும், மேலே படிக்க
 வய்க்கத்தான் ஆசே! காசுபணங் கய்யேக்
 கடிக்குதுங்களே!”

“கண்டிலேன்னா ஒரு மகா வித்யா
 லயம் இருக்கு... அதுலே, எங்க புல்லேகளுக்குச்
 சரிப்புட்டு வராது... எங்க சாதி டவுனு
 கண்டி ஆலுக் அவுக புல்லேகலே அதுலே
 சேக்கமாட்டாக”

“ஏங்க அது?”

“அதுலே கீல்சாதிப் பயசிருக்கி கவுட்டுப் புல்லெகளே படிக்குதுக... அதுகலோடே ஒன்னாமன்னா ஒக்காந்து எங்க புல்லேக படிக்க முடியுமாடா? சானிச்சட்டியும் சருவச்சட்டியும் ஒன்னாவுமா?”

“அதுலே அப்ப, நான் எம் மவனேப் படிக்கப் போடலாமுங்களா?”

“அதுலே ஓம் மவனுக்குக் கட்டாயம் எடம் கெடய்க்கும்.. ஆனா?”

“ஏனாம்?”

“நீயே கஸ்டத்துலே, தொட்டுக்க... தோடச்சுக்கோன்னு வாய்க்கும் கய்க்கும் எட்டாமே காலத்தே ஓட்டுரே! ஓம் மவனுக்கு உடுப்பு, புஸ்தவம், கொப்பி பசுச் செலவுக்கு என்னா பன்னுவே? அதுனாலே...!”

“சொல்லுங்க...”

“ஏம் மச்சினேன் ஒருத்தல் கண்டி டவுனுலே சய்வர் சாப்பாட்டுக் கெடெநடத்துரான். அவன்கிட்டேப் பேசி ஓமவனே அதுலே... மேசே தொடய்க்க, மேசய்க்கித் தன்னிவய்க்க எச்சலே எடுத்து வீச... வேலய்க்கிச் சேத்துவுடவாடா?”

“ஒங்க ஒபகாரத்துக்கு நன்மங்க! நான் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவால்லே... ஏம் ஒரே மவனே நல்லாப் படிக்கவச்சிட்டுத் தாங்க இனி மருவேலே பாப்பேன்...”

அடுத்த நாயிந்துக் கெலமே, நானு ஏசுநாதர் சேச்சிக்கிப் போயி, பாதருக் கிட்டே ஏம் பரிதாவத்தேச் சொல்லி — ஏசு மதத்துலே சேந்து ஒரு கிரிஸ் டியன் இசுக்கூலுலே ஏம் மவனே ஆமா..

சேத்துஷட்ப் பாக்குரேனுங்க”

“அடப் பாவி! நம்ம சாமி சமயம்
கோயில் கொலத்தையெல்லாம் உட்டுப்
புட்டு... கோடு போட்டுக் குருக்கே
வெட்டுர (+) சமயத்துலே சேரப்போ
றியாடா?”

“அய்யா! கருப்பன்ன புல்லே! நாங்க
கோவனங்கட்டி ஒங்க கோயிலுக்குல்லே
வெளியே நின்னு எட்டிப்பாத்துக்கும்
புடரதெ விட... அழகா உடுத்தி
சேச்சி உல்லுக்குப் போயி... எல்லா
ரோடேயும் சமமா நின்னு சாமி
கும்புடரது ஆயிரம் மடங்கு மேலுங்க...
நாகரிகமுங்க! இனி ஒங்க கோயில்
கொலத்துப்பக்கம் காலுகலுவக்கூட
வரமாட்டமுங்க... மன்னிச்சிக்கங்க...
ஒங்க வேலையேப் பாத்துக்குட்டுப் போங்க!
புன்னாக்கு முட்டையேத் தூக்கி ஒங்க
தலயிலே வய்கவாங்க?”

கருப்பண்ணன் பிள்ளை வாயில்
தன் ஒரு கைவிரலை வைத்துச் சப்பிக்
கொண்டு, பள்ளத்தில் பெரியகருப்பன்
படு வேகமாகச் செல்வதை வேடிக்கை
பார்க்கிறான்.

-17-

புஸ்ஸெல்லாவ வட்டிக் கடைக்குள்ளே
வேகமாகப் புகுந்த பெரியகருப்பனை,
முதலாளி நடேச பிள்ளை வாயெல்லாம்
பல்லாக வரவேற்கிறான்:

“வாடா! பெரிய கருப்பா! ஏன்
ஒண்ணே மிச்ச நாளாக் காணோம்? ஆமா...
இப்ப என்னா விசேசம்? சொல்லு!”

“ஒரு அவசரத் தேவேங்க மொதலாலி..
நாலு மஞ்சாடி மூக்குத்தி இருக்கு, அதே
விக்கோனும், அதுக்குத்தாங்க.”

“ஈடு வச்சாநல்லந்தானே! ஏன்
விக்கப்பாக்குறே? ஓம் பொண்டாட்டி
வுட்டா? இல்லே, வேரு யாருவுட்
டையும் களவெடுத்துக்குட்டு வந்தியா?
இந்தக் காலத்துலே நகைநட்டை வாங்
கவே பயமா இருக்குடா! அன்னைக்கி
அப்புடித்தான்... ஒரு திருட்டுப் பய,
ஒரு மூக்குத்தியேக் கொண்ணாந்து அவசரத்
தேவைக்கு விக்கோனும் மொதலாளி!
ண்ணான்.... தழுழப் பயதான்! பாக்கப்
பாவமா இருக்கானேண்ணு அதே
வாங்கி எடைபோட்டுக் கிட்டு
இருக்கையிலே... ஒரு பொலீஸ் ஜீப்பு
வந்து டாங்குண்ணு நம்ம கடைக்கு
முன்னாடி நிண்ணுச்சீ! ரெண்டு
முணு போலிஸ் காரனாக திடுபுடுண்ணு
ஏறங்கி, கடை உள்ளுக்குப் பூந்து
நகை விக்க வந்தவனைப் புடிச்சி!
அடிச்சி ஒதைச்சி வெளியிலே இழுத்து
ஜீப்பு உள்ளுக்குப் போட்டுட்டு...
என்னையும் ‘ஏறு’ண்ணுட்டானாக...
நான் ஒரு பொலிஸ்காரனே கண்ணாலே
பேசி, கடை உள்ளுக்குக் கூப்புட்டு...
சிரிச்சுக் கதைச்சுப் பேசி... கையேப்
பொத்தி அவேன் கைக்குள்ளே 500/=
ரூபா வேத் திணிச்சுத் தப்பீட்டேன்!”

“என்னா மொதலாளி? சீச்சீ! நீங்க
இப்புடி எனக்கிட்டே அசிங்கமா
கதய்கிறீக? இது ஏம் பொண்டாட்டிக்கு

இருவத்தஞ்சி வருசத்துக்கு முன்
 னாடி... அவவுட்டு ஆயி அயி
 லான்டம் பன்னிப்போட்ட முக்குத்தி
 ங்க!”

“அப்ப ஈடு வச்சப்புட்டு... அப்பரம்
 திருப்பிக்க!”

“அது வேனாம்... சங்கடமுங்க!
 வட்டிமேலே வட்டி குட்டி போட்டு...
 மொட்டயாப் பூடும்! அதுனாலே
 மொத்தமா வித்துத் தொலய்கப்
 பாக்குறேன்”.

“அப்புண்ணா... எவ்வளவுக்கு
 விக்கப் பாக்குரே?”

“இப்ப ஒரு பவன் தங்கம்
 6000 ரூபாவுக்குப் போகுமுன்னு
 ஆளுக பேசிக்கிராக! இது
 அரெப் பவன் தானுங்களே.. ஞாயமாப்
 பாத்துக் குடுங்கமொதலாளி!”

“புதுத் தங்கமுண்ணா அதுதான்
 வெலே! ஆனா இது பழய தங்க
 மாச்சே... அவளவு பொராது... நானு
 ஒரு ஆயிரம் ரூபா தரவா?”
 பெரியகருப்பன்: “இவன் நாசமாப்
 போக” வென்றே மனதுக்குள் ஏசித்
 கொண்டே, நகையைக் கையில் வெடுக்கென
 வாங்கிக்கொண்டு வெளியே போகப்
 பார்க்கையில்...

“அவசரப்படாதே... நாலெப் பின்னே
 நமக்கு ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர்
 வேனுந்தானே... ஒரு 1500 ரூபாவே
 தரட்டா!”

அவன் திரும்பியும் பாராமல் பாய்ந்து

வெளியேவந்து, பேருந்து நிலையத்
 துக்கு விரைந்து நடக்கிறான்
 அங்கே பேருந்தை விட்டுக்கீழே
 இறங்கிய ஒருவன் இவனைக்
 கண்டு, “என்னே அடையாலம்
 தெரியலியா? நாந்தான் தவசித்
 தேவர் மவன் மாயாண்டி டைவர்”
 என்கிறான்.

அவனிடம் தன்விவரத்தைச்
 சொன்னதும்.. “தழுழனுக்குத்
 தழுழன்தானே இங்கே குழிபரிக்
 குறானுக! சரி வாங்க” வெனப்
 பெரிய கருப்பனை, மாயாண்டி
 தன்னுடன் கூட்டிச்சென்று, ஒரு
 சிங்களவனின் நகைக்கடையில்
 அந்த நகையை விற்று ரூ 2,750/=
 வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு...

“பத்தரமாக காசே வேட்டி
 இடுப்புலே முடிஞ்சிவ ய்யுங்க...
 டவுனுலே “பிக்பாக்கீட்” அடிக்குர
 வனுக இருக்கானுக.. அதுலே
 தழுழன், சிங்களவன், முசிலீமுன்னு
 வித்தியாசம் இல்லாமே எல்லாரும்
 ஒத்துமைதான்!... ஒங்க வேட்டிக்
 கட்டு, வெத்தலே போட்டு வாயி
 பல்லு எல்லாம் ஒங்கலே ஒரு பழய
 தோட்டக்காட்டுத் தழுலப்பயண்ணு
 காட்டிக்குடுக்குது!... கண்டானுக
 ஆபத்தேதான்... நீங்க சாராயக்
 கடப் பங்கம் பேயிராதீக “என்றே
 புத்தி சொல்லியதோடு” இனிமேல்
 டவுனுக்கு வரும்போது வேட்டி

கட்டாது, சாரமோ, காலுச்சட்டையோ
போட்டு, நெத்தியிலே பூசி இருக்குற
சாம்பலே அழிச்சுப்புட்டே வாங்க”
என்றே உபதேசஞ் செய்ய... பக்தியோடு
பெரியருப்பன் கைகூப்பிநிற்
கிறான்..

-18-

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு
மாரியாயி... “யாரது” என்று கூவி,
இலேசாகக் கதவைத்திறந்து பார்க்கிறாள்.
முட்டை முடிச்சைத் தலையில் சுமந்து
பெரிய கருப்பன்!

“ஏனுங்க இவ்வலவு நேரம்?
இனி எங்கே அடுப்பெப் பத்தவச்சு
எரிச்சீ ஒனவு சமக்கிறது? மவ
னயும் இன்னங் கானோமுங்க!
நம்ம அடுத்த வீட்டு ராமாயி நல்ல
மவராசி பாவம்... அது நாம
ரெண்டு பேத்துக்கும் சேத்து சோரா
க்கீ, பருப்புக்கரி வச்சீ கொன்
னாந்து குடுத்துச்சீ! ஏலய்கி எப்பவும்
ஒதவி ஏலெதானுங்க!”

தலைச்சுமையை கீழே இறக்கி
வைத்த பெரியகருப்பன், அவள்
முன்னால் நேராக நின்று, அவள்
தன் நெற்றியிலே அப்பி அசிங்கமாகப்
பூசியிருந்த சாம்பலை அழுத்தித்
தன்கையால் துடைக்கவும்...

“அய்யய் யோ! என்னாங்க இது
நம்ம பரம்பரய்க்கே இல்லாத
புதுப் பலக்கம்... நம்ம சாமிக
ளுக்கு அடுக்குமா? தன்னி வென்னி

போட்டாலே நீங்க இப்புடித்
தான் தடுமாருவீக! ஓங்களுக்குப்
பேயா புடிச்சிருக்கு?" என்று சினத்து
ஆவேசமாக அவன் பேச...

“ஆயி! நான் தன்னிபோட
வும் இல்லே, இனிமே போடவும்
மாட்டேன். எனக்கு இதுவரய்க்கும்
புடிச்சிருந்த நம்ம தமுலப்பய
சிறுக்கிவுட்டு பரம்பரப் பேயி..
இன்னயோடே... என்னே ஆமா...

வுட்டு வெலகீறிச்சீ! இப்ப
நானு புது மனுசனாகீட்டேன்!
நம்ம மேட்டு லயத்துப் பாலுக்கார
கருபன்னபுல்லெயும், நம்ம இந்தத்
தோட்டத்துலே நம்பலயத்துத்
தொங்கக் காப்புராவுலே இருந்
தாரே தவசித் தேவரு, அவரு
வுட்டு மவன் மாயாண்டி
டைவர் தம்பி என்னே டவு
னுலே கண்டுட்டு, இவுக கிட்
டே இருந்து நல்ல புத்தி இப்ப
புடிச்சிக்கிட்டேன் ஆயி!”

என அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி
இரைமீட்டுகிறான் :

“ஒனக்கு 1983 - தமுல்சிங்கல
கோலப்பம் யாவுக மிருக்கா?
சிங்களவனுக்கு அடி ஒதய்க்குப்
பயந்துகிட்டு, ஆம்பலெக விஷதி
பொட்டே அலிச்சப் புட்டு, சிங்
கலவன் மாதிரி சாரங் கட்டியும், ஆமா...
துலுக்கன் மாதிரி தெப்பியப்
போட்டுக்கிட்டு ஒளிச்சுமே?

பொம்பலெகளுந்தான் விஷதி பூச்சு
 பொட்டே அலிச்சுப்பட்டு, துலுக்
 கச்சிக மாதிரி முக்காடு போட்டு இழுத்து
 மொகத்தே முடித்திரியலே?
 கலுத்துலே சிலுவே மாட்டித்
 தொங்கவுட்ட ஆளுக ஒருமாதிரித்
 தப்புனாக.. அது ஏன்? சிங்கல
 வனுகலும் செலபேரு சிலுவே
 கலுத்துலே மாட்டி ஒரே சேச்சுக்கு
 ஞாயித்துக்கெ லமே ஒன்னாப்
 போரத்தாலே... 'நம்ம ஆலுதான்'
 ன்னு ஒன்னுஞ் செய்யலே!"
 என்றான்.

தன் கணவனின் ஞான உப
 தேசத்தைக் கேட்ட மாரியாயி :

"நீங்க சொல்லுரது ஞாயந்தா
 னுங்க... நானு படிப்புஅரிவு ஒண்ணும்
 இல்லாதவதானே.. ஒங்க பிரியம்
 போல செய்யுங்க! சரி சரி கய்
 யேக்காலே கலுவீட்டு வாங்க நாம...
 தூக்க மசக்கமா இருக்கு... சாப்புட்
 டுட்டுப் படுப்போம்"! மவன் இனிமே
 எங்கே வரப்போரான் நடுச்
 சாமத்துலே" - என்றாள் நானு
 மட்டும் என்னா? மவன் எலுதிக்
 காட்டுனதே ஒரு அம்பதுதரம் எழுதி
 எழுதிப் பலவி இங்கிலாசிலே ஒப்பம் கிறுக்குப்
 போடுறேன், அம்புட்டுத்தான். நானுமே
 தமுலுலே ஒரு நூருதரம் எலுதிப்
 பாத்தும் சரி வராததனாலே" என்றான்.

"தமிழ் மொழியைவிடஇனிதாவ
 தாங்கிலமே என்போம்!
 அமிழ் தினிது தமிழ் இல்லை
 அடித்துச் சொல்வோம்!"

மறுநாள் அதிகாலையில்
காலை உணவு தயாரிப்பதற்கு,
இருவரும் சேர்ந்து மூட்டைமுடிச்
சை அவிழ்த்து, சாமான்களை
ஓவ்வொன்றாக எடுக்கின்ற
னர்.

“சாரம் ! இது எதுக்குங்க நமக்கு?
சிங்கலவன் துலுக்கன் கட்டுரது!”

“எனக்குத்தான் ; இனிமேலுக்கு
நானு வேட்டிகட்டமாட்டேன்;கொஞ்சநாலுக்குச்
சாரந்தான். இதோ! ஓனக்கு
சீலே இல்லே ; சிங்கலத்திகட்டு
சீத்தே ; புரிய மில்லாட்டிச்
சொல்லு... கவுனுவாங்குவம்”

“இது சிலுவயிலே வச்சி
ஆனியடிச்சித் தொங்கவுட்ட
ஏகநாதரு படம், இதே கதவு
முலயிலே தொங்கவுடு.. இனிமே
இவருதான் நம்ம சாமி. “எல்லா
வற்றையும் எடுத்துப் பரப்பி
வைத்துவிட்டனர்.
கைகால் கழுவிவிட்டு, ஏக
நாதர் படத்தின் முன் நின்று
கை கூப்பி இருவரும் வணங்கு கையில்,
மாரியாயி “முருகா!”

என்றதும்...

“அவனேத் தொலச்சி இன்
னையோட தலெமுலுகியாச்சி,
‘ஏகவே’ ண்ணு கும்புடு” என்கிறான்.
நேற்று இரவு அயல்வீட்டார்
தந்து உதவிய எஞ்சி ! உணவை

இருவரும் உண்ண உட்காரும்
போது... சுப்பிரமணியன் ஞாபகம்
வரவே...

“நம்ம மவனே ஏன் இன்னம்
கானாம்?” என்றாள்.

ஒரு அரைமணி நேர மௌனம்
தொடர... ஒரு உருவம் திறந்த
கதவுக்கு முன்னால் தலை குனிந்து
நிற்கிறது.
பெரியகருப்பனும் மாரியாயியும் ஒன்றாக
எழுந்து நிற்க...

“அப்பா!” என அலறிவிட்டு,
சுப்பிரமணி ஓடிவந்து தன் தந்தையை
கட்டி அணைக்கிறான்.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியுமுடா
சாமி! நீ ஒண்ணுக்கும் கவலைப்
புடாதே.. நான் உயிரோடே இண்ணம்
இருக்குமுட்டும், ஒன்னே நானு
ஒலுங்காப் படிக்கவய்காமே வுட
மாட்டேன்டா! ராசா! நானு ஆமாய்யா!
புதுசா ஒரு நல்ல திட்டம் போட்
டுட்டேன்டா! மவனே.”

“அது இல்லேப்பா! நான் வந்து...
வந்து...”

“நீ ஒண்ணுஞ் சொல்லவே
வேணாம்... நம்ம குடும்பமே இனி
ஒரு புதுப் பாதயிலே, போகப்
போவுது! அது சரி! நீ எங்கே
டாய்யா? போயிருந்தே”
திடீரென அவன் தன் தந்தை
யை விட்டுவிட்டுத் தாயைக்
கட்டி அணைக்கிறான், தேர்தல்கால
அரசியல் வாதியைப் போல.

அவ் ஏழைத்தாய் ஒரு வார்த்தையும் பேசாது, விம்மிவிம்மி அழுது கண்ணீர் வடித்து....

“ஏங் கண்ணு... கண்ணு” என முனகுகிறாள்.

“அவன் தான் வீட்டுக்கு வந்துட்டானே... கவலயே வுடு!”

“நானு டிக்கோயா டவுனுலே இருக்க, நம்ம அத்தை ஆராயி வீட்டுக்கு... அத்தை தானப்பா எனக்கு ஆறுதல் கூறி..”

“எப்படி? சாமி” – தாய்.

“எனக்குப் புள்ளே குட்டி கிடை யாது! நீயேதான் எனக்கும் பிள்ளை! தேட்டக்காட்டில் இருக்கவே வேண்டாம்! நாங்கள் இந்த டிக்கோயா டவுனில் வீதி வாசக்கூட்டி எனும் பெயரில் தொழிலுபரிந்தாலும், சுதந்திர மாக வாழுகிறோம், நம்மை இங்கே ஒரு பயலும் ‘நில்’ என்று சொல்ல முடியாது... ஏன்?” என்று கேள்விகேட்க முடியாது. பச்சுத்தில் ஒரு நல்ல தமிழ் மகாவித்தியாலயம் உண்டு... பிரான்சிஸ் எனும் பெயரில் ஒரு தங்கமான பிரின்சிபல் இருக்கிறார்... ஏழைப் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேற வேண்டும்; அவர்களும் மத்தியக் போலப் படிச்சி முண்ணுக்கு வரணும்

என ஆசைப் படுபவர்... அவரு
டன் நான் பேசி, உன்னை அப்
பாடசாலையில் படிக்க வைக்கி
றேன் என்றாள், அத்தை”- என்றான்.

“என்ன இருந்தாலும் ஏங்
கூடப் பொரந்த ஒரே தங்கச்சி அவ
இல்லியா? நானும் ஒனக்கு ஒரு
நல்ல திட்டம் வச்சிருக்கேன்... ஆமா
பெரகு சொல்லுரேன்... கையேக்
காலே கலுவிப்புட்டு வா! முணு
பேரும் ஒண்ணா ஒக்காந்து உள்ளதேச்
சாப்புடுவம்” தந்தை.

-29-

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.
இதோ! பெரியகருப்பன் என்ற புது
ஜோசப் “சேர்ட்” சாரம் உடுத்து
செருப்பு அணிந்து “லைன்” இருட்டு
அறைக்கு வெளியே வர...

அவன் மனைவி மாரியாயி
என்ற “ரோஸ் மேரி” சிங்களச்
சீத்தை கட்டி, “பாட்டா” செருப்பு
அணிந்து வருகிறாள்.

அதோ! பழைய சுப்பிரமணியன் புது
“மைக்கல்” எனும் புதுப்பெயருடன்
முழுக்கை சர்ட், முழுக்காற்சட்டை
உடுத்து, “பாட்டா” பாதணிமாட்டி
வெளியில் வந்து நிற்கிறான்.

அன்று அத் தேயிலைத் தோட்
டத்தில் விடுமுறை நாள் ஆனதால்...

“விடுதலை விடுதலை
பறையரோடு இங்கு தீய
புலையருக்கும் விடுதலை?”

(மகாகவி பாரதி நினைவாக)

முழு “லயின் காப்பிரா”வுமே
இவர்கள் மூவரையும் மூக்கின்
மேல் விரல்வைத்து வேடிக்கை
பார்க்கிறது!

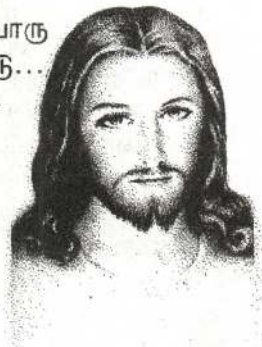
அலமேலு பாட்டி : அடேய்!
பெரிய கருப்பா! நீ ஓம் பொன்ட்
டாட்டியயும், மவனயும் கூட்டிக்
கிட்டு எங்கேடா போரே? கண்டி
மாமரத்து வீதி கதிரேசன் கோயி
லுக்கா? கட்டுக்கலே புல்லையாரு
கோயிலுக்காடா?”

பெரிய கருப்பன் : “இப்ப நானு
பெரிய கருப்பன் இல்லே பாட்டி!
சோசப்பு... ஒங்கவுட்டு ரெண்டு
பொன்டாட்டிக் காரனுட்டு கோ
யிலுக்கும்... யானெழுஞ்சிப்பய...
ஒண்டிக்கட்டைய் கோயிலுக்கும்
இனிமே நாங்க போகவே மாட்
டம் பாட்டி!”...

*குருசுமேலே தொங்குர
எங்க தேவாலயத்துக்குத்தான்
போறோம்... பூசலா டவுனு
சேச்சுக்கு...”

போன கெலமே நாங்க மூனு
பேரும் போயி பெரிய பாதிரியாரு
காலடியிலே விலுந்து கும்புட்டு...

*எல்லாம் ஏசுவே-எமக்
கெல்லாம் ஏசுவே
தொல்லை தரும்
இவ்வுலகில், சுகம்
இல்லையே ண்ணுபாடி...

ஞானஸ்நானம் பெத்து 'கிருஸ்
 டியனாகீட்டு... இன்னக்கிக்
 கூட்டுப் பிரார்த்தனய்க்குப் போரோம்!
 நீயும் வாரியா?"
 பரம்பரையாக நெற்றியில் சாம்பல்
 பூச்சுடனும் காட்சியளித்த ஒரு தமிழ்க்
 குடும்பம், இன்று அந்த அலங்கோ
 லமில்லாமல், அழகாக உடையணிந்து
 காட்சியளிப்பதை அச் சனங்கள் பெருமூச்சுவிட்டு
 வெறித்துப் பார்க்க...

“புது விடியலைக் காண்போம்”

என்ற பெரு நினைப்போடு போக...
 பெரியசாமிக் கிழவன், தனது குழி
 விழுந்த இரு கண்களையும், சும்பி
 எலும்பும் தோலுமான கைவிரல்
 களினால் துடைத்துக்கொண்டு
 நெற்றியை நெரித்துக் கொண்டு,
 பொக்கை வாயைப் பிளந்து புகலு
 கிறான் :

“இப்புடியே நம்ம தமுலப்பய
 சிருக்கிக் ஒண்ணுக்குப்பின்னாலே
 ஒண்ணா... வேதக்காரனாயும்
 முசிலீமாயும் மாறிக்கிண்ணே
 போனா...”

நம்ம இந்து சமயமும், சாமி
 களும் சுடுகாட்டுக்கேதான் பூடும்!
 என்னப்போல சுடுகாட்டுக்குப்
 போக இருக்குர கெலடுகட்டய்க
 தான் மிஞ்சுமோ?

நான்ணா... இடுகாட்டுக்குத்
 தான். எரிக்க வெரகுவாங்க
 எமக்கு ஏது? காசுபனம்!”

அதைக் கேட்ட, அவன் அருகில்
 நின்ற அலமெலு பாட்டிக்கு
 ஆத்திரம் பொங்கி, ஏசித்திட்ட
 ஆரம்பித்துவிட்டாள் : “அடேய்!
 பொக்கெவாயிக் கெலவா! மதம்
 பெருசா? மனுசன் பெருசா?
 நம்ம தழுழ்ப்பய சிருக்கிக ஏன்
 நம்ம மதத்தே உட்டுப்புட்டு
 வேரே மதத்துக்குப் போகுதுக?
 நல்லா ரோசனேபண்ணிப் பாரு!

ஒரே லயத்துலே, நாம இந்தப்
 பக்கத்துலே பத்து அந்தப் பக்கத்
 துலே, பத்து, இருவது குடும்பம் இருக்கு!
 ஒத்துமையா இருக்கானுகளா?
 இவனுக மனுசசாதியா? சீச்சீ!

கல்லேன், மரவோன், பல்லேன்,
 பரயேன், படயாச்சி, புல்லே, நாடாரு,
 பூசாரி, ஆசாரி, மொதலியாரு, எலியாரு,
 நரியாரு, செட்டியாரு, வட்
 டியாரு, மட்டியாருண்ணு.. முக்குலத்தோர்...
 இன்னம் எத்தனைய் எத்தனையோ
 சாதி எலவு! மண்ணாங்கட்டி...
 இது மட்டுமா? சாதி பேராலே
 சங்கம், சன்டே, சச்சரவு, குத்து
 வேட்டு கொலே. இந்த லெச்சனத்
 துலே ஈந்தியாத் தழுழனுக நாங்
 கண்ணு பீத்துவானுக? பிச்சக்கார...
 பயித்திய நாயிக....

நம்ம சாமிகோயிலேப் பாரு...
 மேல்சாதிக்காரனுகண்ணு சொல்லுர
 கொஞ்சம் பேரு கோயிலுக்கு உல்லே
 போயி கல்லுச்சாமிக்கு முன்னாலே. பின்னாலே
 பக்கத்துலே நின்னு கும்புடுவானுக...

கீழ்சாதிக்காரண்ணு சொல்லி
 நெரயப்பேரே கோயில் உல்லுக்கு வராதே...
 வந்தா தீட்டும்பானுக...

அய்யர் சாதிப் பயலுகவெலங்காத
 பாசயிலே... நல்லா இருண்ணு
 ஓதுரானோ... இல்லாட்டி
 நாசமாப்போண்ணு ஓதுரானோ?...
 நம்ம யாருக்கும் வெலங்குதா?

இந்த அசிங்கத்தே எல்லாம் பாத்து
 அனுபவிச்சீ... சீச்சீ! இந்தச் சனியன்
 புடிச்ச சாதியும் மதமும் வேணா
 முண்ணுட்டுத்தாண்டா...
 தொலச்சித் தலேமுழுக்கீட்டு ஆவேசமா
 வேரே கோயிலே சாமியேத் தேடி...
 பறிபட்டு ஓடுதுக. அது தப்பு
 இல்லே... சரி!!”

-21-

இந்தக் கருத்தாளமான கதை
 களைக் கவனமாகக் காதுகொடுத்த
 துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த
 கந்த சாமி.... இவன் ஒருவன்
 மாத்திரமே அந்தத் தேயிதைத்
 தோட்ட ஒற்றைப் பிரம்பு
 ஆசிரியர் பாடசாலையில் ஐந்
 தாம் வகுப்புவரையில் கல்வி
 கற்றவன்... குழுங்கிக் குழுங்கிச்

சிரித்து விட்டு, ஒரு குட்டிப்
பிரசங்கம் பண்ணுகிறான்.

“என்னைப் போல, ஐந்தாம்
வகுப்பு வரை படித்த, ஒரு
தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலா
ளியாக வாழ்ந்த, குறிஞ்சித்
தென்னவன் என்ற கவிஞனை
ஒங்க யாருக்கும் தெரியுமா?
தெரியாது. அவன் பேரை விற்று
வியாபாரஞ் செய்த கலை இலக்
கிய வாதிகள், பத்திரி(க்)கை
நிருபர்களை, கண்டி மாநகரில்
எல்லோருக்கும் தெரியும்!
அதே விடுங்க...

‘சாதிகள் இல்லையடி
பாப்பா! -- குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி
சொல்லல் பாவம்.
நீதி, உயர்ந்தமதி
கல்வி-அன்பு
நிறைய உடையவர்கள்
மேலோர்’ ண்ணு-ஒங்க

மகாகவி பாரதியாருங்கிற
பாப்பான் பாடுனானே... அதே
மொதல்லே அவனுடைய
புள்ளைகுட்டிக ஏத்துக்கிட்டு
துகளா? இல்லியே!
பெரியாரு கச்சீண்ணு பெருசாப்
பேசிக்கிட்டு ஊரே ஏமாத்திக்
கடைநடத்துற காவாலிக
கண்டி மா நகரிலே சந்திக்குச்
சந்திலே நிண்ணு சீர்திருத்தம்

முற்போக்கு கலைஇலக்கிய முண்ணு
பேசிக்கிட்டு திரியிற பகல் வேஷக்
காரனுகளும், சாதி வித்தியாசம்
பாக்காமே கலியாணங் காச்சி
செய்ரானுகளா? இல்லியே!

கலியாணக் காட்டு, கருமாதிக்
கருப்புக் காட்டுலெயும் தென் இந்
தியக் கிராமப் பெயர், சாதிப்
பெயரையும் பட்டப்படிப்பைப்
போன்று பெயருடனே சேர்த்தே
அடிச்சடிச்சிக் குடுத்து அசிங்கப்
படுத்துறானுக... ஊரே சிரிக்க...

இவனுக் இன்னம் ரெண்டு
முணு ஆயிரம் வருடங்கள் சென்
றாலும், திருந்துவானுகளாங்கு
றது, எனக்குண்ணா... சந்தேகந்
தான்!

காலப் போக்குலே கல்லுச்சிலைச்
சாமிகள் மட்டுந்தான், மிஞ்சும் ஆமா...
ஆளே இருக்காது போ!" வெனக்
கான்றித் துப்ப...

ஒரு இளைஞன் மேலும் ஒரு
விளக்கம் தருகிறான் : "அது
சரி தாத்தா! நாம ஏன் கிறிஸ்த
வனாகவும், முஸ்லீமாகவும் மட்
டும் மதம் மாற வேணும்?
புத்த சமயத்துக்கும் மாறலாமே!

இந்த நாட்டுலெ 70 சத
வீதம் சிங்களவர்களும் பௌத்
தர்களுமாக வேதானே இருக்காக...
அவுகளோடே நாமலும் ஒண்ணு
சேர்ந்தா இனக்கலவரம், அடி

ஓதே வாங்கி... ஸ்கூலுலேயும்
கோயிலுலே ஓடி ஒளிஞ்சி

“கஸ்டப்படாமே வாழலாமே?”

கந்தசாமி-!” அவனுகளுக்குள்
ளே சாதி வித்தியாசம் இல்லேங்
கிறியா?

ஞாயித்துக் கெழமே இங்கிலீசு
பேப்பரே மண மகன் மணமகள்
தேவைப் பகுதியேப் பொரட்டிப்
பாரு...

கரவா, பரவா, கொயிகமண்ணு
எதன்னையோசாதிபேரு....”

இளைஞன்:” ஆமா! தாத்தா!
அவனுகளும், நாம கோயிலுக்
குள்ளே கருங்கல்லுச் செலை
களே ‘டசின்’ கணக்குலே
நிக்க வச்சீ... குந்த வச்சீ...

‘ஓம் ! ரீம்!... அய்ஸ் கிறீமுண்ணு
அய்யர்மாருக மட்டும் ஓதுற
மாதிறி...

மஞ்சச் சீலே கட்டுன
ஆமதுருமாருகளும் பன்சலை
‘டிவி, ரேடி யோவுலே.... பாலியிலே
காலுகாலுண்ணு காது கிழிய
கத்துறதுதான் மிச்சம்...

புத்தருங்குற அந்தப் புண்
ணியவான் போதனையே-இங்கே
எவன் கடைப்புடிக்கிறான்?

போதாக் குறைக்கு சந்திக்
கும் ரோட்டுச் சந்தியிலே, சாறாயக்
கடய்களுக்குப் பக்கத்துலே

எல்லாம் புத்தர் செலையே
நட்டு, காக்கா குருவியே அதுக
தலையிலே 'கக்கா' பண்ணி
அசிகப்படுத்த வைக்குறதோடே!

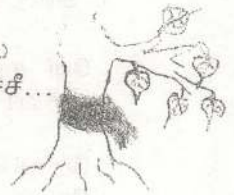
போதி மரத்துக்கும் சீலே
கட்டி பூசைபண்ணி தண்ணீர் அடிச்சீ...
ஊத்தி கும்புட்டுக்கிட்டுத்
தானே திரியுரானுக?"

கந்தசாமி : "எங்களே ஏமாத்தி
ஓட்டுவாங்கி வெத்துன தலைவருமாரு
பஜிரோ ஜீப்புலே பவனிவந்து
மந்திரி அமைச்சருக்குற பேரோடு
கோயிலுக்குவந்து கும்புட்டுத்தானே
கதையே கொண்டு போறாக...
நெடுக...

சிங்கள மக்களுக்கும் பூனையே
ஆனையாக்கித் தாரோமுண்ணு
ஏமாத்துன சிங்களத் தலைவருக,
மந்திரி அமைச்சர்மாருகளும்....
நேரா பன்சலேக்குப் போயி மொட்டத்தலே
ஆமதுருமாருகவுட்டு காலேக்கழிவி
அவுக கையாலே, தங்கள் வலது
கையிலே பத்துப்பனிரெண்டு
"பிரித்"நூலே கட்டவச்சி...அதே
காட்டிக் காட்டியே தானே நெடுக..
கதையே கொண்டு போறாக?"-
எல்லோரும் மௌனம்: அமைதி.

(நமோதஸ்ஸ பகவத்தோ
அரஹாத்தோ....
சம்மாசம் (சம்திங்)
புத்தஸ்ஸ?)

முத்து சம்பந்தர்

(4) நெஞ்சு பொறுக்கு
தில்லையே...
(குறும் நவீனம்)

ஆசிரியர் : முத்து சம்பந்தர்
முதற் பதிப்பு : 2010-ஏப்ரல்-28
வெளியீடு : 2010-ஜூன்-24

பக்கங்கள் : $66+14 = 80$
பிரதி விலை ரூ : 225/=

ISBN : 955-98105-0-2